Adventes Vēstis

2025
OKTOBRIS
356

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Draudzes misijas rīki

Glābšanas piedzīvojums

Kristus līdzstrādnieki

Jauniešiem:
Drosme pateikt "nē"

Bērniem un pusaudžiem:
Jēzus satika ģimeni Betānijā

Saturs:

04 ATSKATS
Dieva gaismas vadīti: Saldus draudze svin 105 gadu jubileju

06 ATSKATS
Tukuma un Dobeles sadraudzības dievkalpojums

07 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kādam garam tu piederi?

08 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Draudzes misijas rīki

10 TĒMA
Glābšanas piedzīvojums

15 ADRA/ INDIJAS BĒRNU PROJEKTS
ADRA Latvija Indijas bērnu projekts: 15. mācību gads

18 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Cik Dievu ir kristiešiem jeb kurš izdomāja Trīsvienību

20 VESELĪBA
Ēšana starp ēdienreizēm

21 PA ELENAS VAITAS DARBU LAPPUSĒM
Kristus līdzstrādnieki

22 JAUNIEŠIEM
Drosme pateikt "nē"

23 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Jēzus satika ģimeni Betānijā

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tiráža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti oktobrī,
mīļie "Adventes Vēstu" draugi!

Rudens iet uz priekšu savu Dieva nolikto gaitu, ļaujot mums priecāties gan par lapu sārtošanos, gan rudens ziedu krāsām, gan brīžiem visai silto saulīti, sudrabainajām miglām, rasas pilno zāli un vēl atlikušo dārza ražu.

Arī mūsu draudzēs netrūkst ne ziedu, ne krāsu, ne ražas visdažādākajās šo vārdu nozīmēs. Tiek rīkoti skaisti sadraudzības pasākumi, svinētas svētīgas jubilejas, notiek semināri, Bībeles stundas, dievkalpojumi, pulcējas mazās grupas un it visur norit rosīgs darbs, pildot mūsu Lielo uzdevumu. Tas viss ir iespējams, pateicoties tam, ka reiz ikviens no mums ir piedzīvojis to, ko sauc par glābšanas piedzīvojumu.

Grāmatas "Liecības draudzei" 4. sējumā lasām: "Jo vairāk cilvēks raugās uz savu Pestītāju un jo vairāk iepazīstas ar Viņu, jo vairāk viņš līdzināsies Viņam un darīs Viņa darbus. Laikmetā, kurā mēs dzīvojam, vajadzīgs reformācijas darbs. Patiesības gaisma, kas spīd uz mums, prasa pēc noteiktiem un morāli pilnvērtīgiem cilvēkiem, kas čakli un neatlaidīgi strādātu visu to dvēseļu glābšanas labā, kas uzklausa Dieva Gara aicinājumu." (489. lpp.) Debesu Tēvs sagaida no mums, ka raudzīsimies uz Viņu (to varam darīt caur Viņa Vārdu), lai iepazīstamies ar Viņu (tas ir iespējams caur ticības piedzīvojumiem) un lai atsaucamies Viņa aicinājumam dziļā mīlestībā uz cilvēkiem, kuriem vajadzīga glābšana. Glābšanas piedzīvojums ir sākums ceļam ar Dievu, Viņa darbam pie mūsu sirds un prāta, pie mūsu izvēlēm un darbiem. Glābšanas piedzīvojums – atgrieztas dvēseles tapšana – ir oktobra numura galvenā tēma. Par to varēsiet lasīt divos rakstos, kuru autori ir mācītāji Andris Pešelis un Imants Ģipslis. Pirmajā rakstā uzzināsiet, ar kādiem deviņiem soļiem var ilustrēt glābšanas jeb pestīšanas piedzīvojumu, savukārt otrajā rakstā mūsu Draudžu savienības vadītājs Imants Ģipslis atgādinās, ka glābšana nav teorija, bet gan reāls, dzīvi pārveidojošs piedzīvojums.

Sadaļā "Vārds mācītājam" šoreiz piedāvājam jūsu uzmanībai interviju ar mācītāju un mūziķi Vintliju Fipsu. Intervijā uzzināsiet vairāk par Vintlija Fipsa kalpošanu un to, kas mūsu steidzīgajā un aizņemtajā laikmetā, kad atrodamies nemitīgā skrējienā un aizvien lielākā noslodzē, var palīdzēt garīgajā kalpošanā, taupot mūsu laiku.

Rubrikā "Aktuālais jautājums" aplūkota tēma "Kādam garam tu piederi", pamatojoties uz Lūkas evaņģēlija 9. nodaļas 55. pantu, sadaļa "Pa Elenas Vaitas darbu lappusēm" piedāvā Dieva iedvesmotas domas par to, ko nozīmē būt Kristus līdzstrādniekiem, savukārt rubrikā "Pa Bībeles lappusēm" atradīsiet turpinājumu rakstam "Cik Dievu ir kristiešiem jeb kurš izdomāja Trīsvienību", kur cita starpā apskatīts tāds Bībelē lietots jēdziens kā "Jahves eņģelis".

Rubrikā "Veselība" uzzināsiet, kāpēc tik nevēlama ir ēšana starp ēdienreizēm, bet lappusītē Jauniešiem šoreiz vērtīgs raksts par to, cik liela drosme nepieciešama, lai pateiktu "nē" un cik nozīmīgs ir Dieva teiktais "nē".

Kā ik gadus rudenī, tā arī šoreiz atsevišķa sadaļa veltīta ADRA Latvija Indijas bērnu projektam. Tajā varēsiet iepazīties ar katru no projektā iesaistītajiem bērniem un jauniešiem, uzzināt, kādas ir viņu intereses un izvēlētās izglītības joma, kā arī gūt īsu, personisku ieskatu katra bērna dzīves gājumā.

Bērniem un pusaudžiem šoreiz sagatavots stāsts par varenu, ticību stiprinošu notikumu Betānijā un intervijas ar diviem ticībā stipriem bērniem no mūsu draudzes Saldū un Bauskā.

Lai jums svētīgs un vērtīgs laiks kopā ar "Adventes Vēstīm"! Un, lūdzu, neaizmirstiet aizsnest šīs vēstis arī saviem draugiem!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Dārgie brāļi un māsas Kristū, cienījamie lasītāji!

Zeltainās koku lapas un košie ķirbji veikalu skatlogos atgādina, ka rudens sezona ir klāt. Oktobris mūsu draudzēs parasti ir ražas jeb pļaujas svētku mēnesis. Šovasar, apciemojot draudzes un ģimenes visā Latvijā, nācās būt lieciniekam, kā dārzi pārcieta lielas lietavas un raža daudzviet izauga krietni mazāka nekā cerēts, bet citur tā vispār izpalika. Tas atgādina praviešа Habakuka vārdus, kas mūs māca pateikties un slavēt Dievu ne tikai tad, kad viss iet, kā plānots, bet arī tad, ja uz ražu (tiešā vai pārnestā nozīmē) liktās cerības nav piepildījušās – "Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz elļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtīs nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gavilēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!" (Habakuka 3:17, 18)

Tā ir īstā pateicības raža – pateikties Dievam ne tikai tad, kad visa kā ir bagātīgi, bet arī tad, kad apstākļi liekas skarbi.

Bet ir arī cita veida raža. Dievs dāvājis bagātīgu ražu draudzēs – Svētais Gars pa šo vasaru draudzei ir pievienojis jaunus cilvēkus, kuri apguvuši Bībeles stundas, izvēlējušies sekot Kristum un kristībās publiski apliecinājuši savu ticību.

Tāpat mēs varam pateikties arī par dzīves mantojuma ražu, ko atstājuši mūsu priekšgājēji, kas piedzīvoja sarežģītos 2. pasaules kara gadus. 18. septembrī biju ielūgts uz īpašu pasākumu. Latvijas ebreju vēsturnieks Marģers Vestermanis, svinot 100 gadu jubileju, prezentēja savu mūža darbu – grāmatu "Cilvēcība tomēr nebija mirusi". Grāmatā apkopota informācija par vairākiem simtiem ebreju glābēju, kuru veikumu nedrīkst aizmirst. Starp tiem arī vairāki adventisti. Marģers Vestermanis personīgi nodeva sirsnīgu pateicību tiem adventistiem, kuri holokausta laikā Latvijā nepalika pasīvi, bet riskēja ar visu, lai glābtu cilvēkus no drošas nāves. Tās ir ļoti spēcīgas liecības par ticību darbībā – ticību, kas glābj un mudina glābt citus.

Oktobra otrajā sestdienā adventistu draudzēs visā pasaulē tiek atzīmēta Mācītāju atzinības diena. Tā ir skaista iespēja īpaši pateikties draudžu ganiem, kurus Dievs ir aicinājis kalpot. Arī es vēlos no sirds izteikt pateicību mūsu mācītājiem un mācītājām Latvijā. Paldies tiem, kas šodien uzticīgi kalpo draudzēs visā mūsu zemē – Rīgā, Kurzemē, Zemgalē, Vidzemē un Latgalē –, rūpējoties par Dieva ganāmo pulku, sludinot Vārdu, iedrošinot un apmeklējot draudzes locekļus, vadot jauniešus un bērnus pie Kristus, kalpojot plašākai sabiedrībai! Jūsu darbs bieži vien ir neredzams un ikdienas nastu pilns, bet caur to Dievs ceļ un stiprina Savu draudzi.

Ne mazāk pateicību gribu veltīt arī tiem mācītājiem, kuri šodien atrodas pelnītā pensijā. Jūsu kalpošanas gadi nav aizmirsti – daudzas dvēseles Latvijā un pat ārpus tās robežām ir piedzīvojušas Kristus mīlestību, pateicoties jūsu ieguldītajam laikam, pūlēm, rūpēm un neatlaidīgajam darbam. Jūsu lūgšanas, svētrunas, padomi un personīgais piemērs ir kā iesēti graudi, kas nes augļus vēl ilgi pēc tam, kad aktīvā kalpošana ir noslēgusies.

Jūs esat bijuši un arī tagad esat Dieva dāvana Viņa draudzei!

Apustulis Pēteris raksta: "Ganiet Dieva ganāmo pulku, kas ir jūsu vadībā, ne piespiesti, bet labprātīgi, kā Dievs to grib [..], būdami par priekšzīmi ganāmam pulkam. Tad, kad Augstais Gans parādīsies, jūs saņemsit nevīstošo godības vainagu."

Novēlu, lai šis oktobris mums visiem kļūst par pateicības un glābšanas piedzīvojuma mēnesi – personīgi, ikdienas dzīvē, draudzē un sabiedrībā! Lai ik rītu mūsu sirds saka: "Kungs, es uzticos Tev!"

Vēlot Dieva svētības,
Imants Ģipslis
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

DIEVA GAISMAS VADĪTI:
SALDUS DRAUDZE SVIN 105 GADU JUBILEJU

Lai labāk saprastu, kurp dodamies, reizēm ir vērtīgi atskatīties uz to, no kurienes nākam. Raugoties pagātnē, kļūst skaidrs, ka Dieva gaisma ir vadījusi cilvēkus ne tikai šodien, bet cauri visai vēsturei – cauri grūtiem un priecīgiem brīžiem, cauri pārbaudījumiem un svētībām.

Saldus draudzes ceļš sākās 1920. gadā, kad sludinātājs Jānis Driķis aizsāka evaņģelizācijas sapulces, kurām pievienojās arī kolportieri. Pamazām izveidojās adventistu grupa, un tajā pašā gadā tika dibināta Saldus draudze. Jau 1926. gadā tās sarakstā bija 45 locekļi.

Šogad, 13. septembrī Saldus draudze ar prieku un pateicību svinēja savu 105 gadu jubileju. Gandrīz simts cilvēku bija sapulcējušies, lai dziesmās, lūgšanās un pateicības vārdos paceltu sirdi pie Dieva. Svētku moto bija vārdi no Rakstiem: “Celies, topi apgaismota!” – ne tikai aicinājums mosties, bet arī mudinājums ļaut Dieva gaismai piepildīt un pārveidot mūsu dzīvi. Šis vēstījums izskanēja kā vadmotīvs visam svētku dievkalpojumam.

Bībeles izpēti vadīja sludinātājs Vilnis Latgalis. Ar Dieva Vārdu svētkos dalījās Latvijas draudžu savienības prezidents Imants Ģipslis, iedrošinot klātesošos vērst savu skatu uz Jēzu. Viņš atgādināja, ka Dievs vēlas svētīt katru Savu bērnu, lai caur Viņa bērniem tiktu svētīti arī citi cilvēki.

Svinībās īpašu siltumu ienesa bijušo draudzes sludinātāju – Genarija Roderta, Eināra Negriba, Zigurda Kukuliša, Jura Bites un Tālivalža Viļņa – klātbūtne. Viņu darbs, sirds ieguldījums un lūgšanas ir atstājušas dziļas pēdas Saldus draudzes vēsturē.

Īpaša pateicība tika izteikta arī pašreizējam draudzes sludinātājam Vilnim Latgalim. Draudze ar mīlestību uzsvēra, ka viņa pašaizliedzīgā un sirsnīgā kalpošana ir liela svētība gan Saldū, gan visā Kurzemē.

Pēc svinīgā dievkalpojuma draudzes pagalmā valdīja patiesa prieka un kopības sajūta sirsnīgās sarunās, atmiņu dalīšanās brīžos un apskāvienos. Kopīgās pusdienas kļuva par vēl vienu skaistu apliecinājumu tam, ka draudze nav tikai ēka vai nosaukums, bet dzīva kopiena.

Pēc tam viesiem bija iespēja doties ekskursijā un aplūkot vietas, kur dažādos laikos pulcējusies Saldus draudze. Tas bija ceļojums cauri
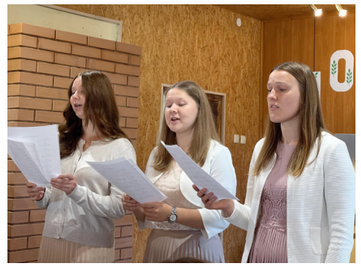

vēsturei, kas ļāva vēl dziļāk novērtēt to, kā Dievs vadījis draudzi cauri dažādiem posmiem. Brīnišķīgie, saulainie laikapstākļi piešķīra šim piedzīvojumam īpašu svētku noskaņu.

Dienas izskaņā norisinājās labdarības koncerts “Dzīvības ceļu meklējot”, kurā klausītājus priecēja jauktais koris ADVENTUS, bērnu priekšnesumi un ansamblis. Koncerts bija sirsnīgs un skanīgs svētku noslēgums, kurā visiem bija iespēja atcerēties Dieva mīlestību un vadību Saldus draudzes dzīvē.

Šī diena bija brīdis, kurā vēsture un tagadne savijās vienotā pateicībā Dievam. Tie bija svētki, kas atgādināja – Dieva gaisma ir vadījusi draudzi līdz šim un turpinās vadīt arī turpmāk.

Ginta Stūre no Saldus draudzes
Foto: Imants Ģipslis,
grupas foto: Toms Ādlers

TUKUMA UN DOBELES SADRAUDZĪBAS DIEVKALPOJUMS

"Prieka pilnām sirdīm nākam Tevi godāt, Mūžīgais!" Tā, ar Bēthovena devītās simfonijas fragmentu "Oda priekam", tika ieskandināts 30. augusta dievkalpojums Tukumā. Dziesmas skaņas atbalsojās visu klātesošo sirdī, un vārdi precīzi raksturoja visapkārt valdošo prieku un smaidīgos skatus. Ir taču svētki!

Atceroties pavasari, kad Tukuma draudzei bija brīnišķīga iespēja viesoties Dobeles draudzē ar slavas dziesmām kora izpildījumā, šis 30. augusta dievkalpojums bija ilgi gaidīta satikšanās, tikai šoreiz – Tukumā.

Vairākām skanīgām dziesmām sekoja mācītāja Daumanda Sokolovska svētruna par Dieva gribu mūsu dzīvē. Tā kā dievkalpojums notika augusta pēdējā sabatā, īpašs uzsvars tika likts uz izglītību, kas daļai klātesošo būs uzmanības centrā visu turpmāko mācību gadu. Bet arī tie, kam skolas gaitas jau sen aiz muguras, noteikti atrada par noderīgu šo citātu no Praviešu Gara: "Tam, kurš vēlas būt Dieva līdzstrādnieks, jātiecas pēc prāta un katras ķermeņa daļas pilnības. Patiesa izglītība ir visu fizisko, garīgo un morālo spēku sagatavošana augstu pienākumu veikšanai; tā ir ķermeņa, prāta un dvēseles apmācība dievišķai kalpošanai. Šāda izglītība turpināsies mūžībā." (Elena Vaita "Kristus līdzības", 330.1)

Pēc svētrunas notika aizlūgums par visiem, kuri ar 1. septembri dosies mācību gaitās. Sekoja vairākas skanīgas dziesmas, kur svētrunas tēma un aizlūgums lieliski atbalsojās dziesmas vārdos, kas svinīgas mūzikas pavadībā izteica lūgšanu: "Lai Tavs prāts mani ved, [..] nāc man līdz, neatstāj, zini Tu vislabāk, kur man iet!" Dziesmas skanēja ar tādu spēku, ka, šķiet, līdzi dziedāja eņģeļu koris. Kā izteicās kāda no draudzes māsām, tā bija "mazmazītiņa atblāzma no kādreizējiem, astoņdesmito gadu, adventistu draudžu dziesmu svētkiem Latvijā. Skaisti un vareni!"

Bībeles izpētei sekoja sadraudzība pie bagātīgi klātiem galdiem, bet pēc sadraudzības sekoja par tradīciju kļuvusī pastaiga pa Tukuma vecpilsētas ielām. Tas bija kā atbilstošs turpinājums dāvaniņai, ko saņēma Dobeles koristi, – tūrisma ceļvedim "Tukums un apkārtne".

Pastaigas laikā Dainas Sproģes vadībā apskatījām dažādas senas ēkas un uzzinājām vēstures liecības, kas klusībā slēpjas aiz senajiem mūriem. Maršrutā bija gan bijušais Viesīgās biedrības nams, gan bijusī ebreju sinagoga. Stāvot uz Gaisa tilta, kas ir redzams vienā no fotogrāfijām, skatam paveras plašumi vietā, kur agrāk atradās Tukuma ezers. Tas savā laikā tika palielināts pēc hercoga Jēkaba rīkojuma, pārceļot aizsprostu uz Slocenes upes. Ziemā ezers kalpoja kā slidotava aktīvajiem Tukuma iedzīvotājiem un kā piespiedu "darba vieta" cietumniekiem, kuriem bija pienākums tīrīt ledu slidotavas vajadzībām. Cietums atradās tagadējā policijas ēkā. Slocenes upe var lepoties arī ar savu HES, kas tika uzbūvēts 1927. gadā un turpmākos sešus gadus apgādāja ar elektrību visu Tukumu. Turpat, Slocenes krastā, ir arī pienotava, kas darbojas jau 102 gadus, tikai tagad zem plaši pazīstamā nosaukuma "Baltais".

Dievkalpojums ir pagājis, sadraudzība aizvadīta un bagātīgi klātie galdi palikuši fotogrāfijās. Bet sirdī paliek droša cerība, kas tika apliecināta dievkalpojuma noslēgumā, Dobeles un Tukuma apvienotajam korim svinīgi dziedot "Drīz Jēzus nāks!"

Rakstu sagatavoja
Kaspars Giberts no Tukuma draudzes.
Foto: Kaspars Giberts

Andris Pešelis

KĀDAM GARAM TU PIEDERI?

"Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat?" (Lk. 9:55)

Vai tu zini, kādam garam tu piederi? Kāds gars tevi pilda?

Ikviens cilvēks staigā ar savu garu. Ienākot cita cilvēka dzīvoklī, tā gaisotnē, atmosfērā, izkārtojumā, attieksmē ir jūtams šī cilvēka gars. Kādu Dievu tu pielūdz? Būs daudzi, kuriem šāds jautājums šķitīs aplams. Tie atbildēs: "Dievu Debesīs, par kuru ir rakstīts Bībelē!" Jauki! Taču jautājums jau nav par to. Dievs ir viens, bet katram Viņa pielūdzējam par Dievu ir savs viedoklis. Arī tad, ja šis pielūdzējs apgalvo, ka tam ir Bībeles viedoklis, viņam tik un tā ir sava personiskā izpratne par Dievu, kuru viņš pielūdz.

Dieva pielūgsmē pats svarīgākais ir nesākt pielūgt Dievu pēc sava paša ģīmja un līdzības. Tā tas notika arī šajā Rakstu vietā (Lk. 9:55), kad pie Jēzus atnāca divi Viņa mācekļi un izteica, kā pašiem šķita, ļoti labu priekšlikumu – iznīcināt ar uguni tos, kuri nebija uzņēmuši Jēzu savās mājās. Mācekļi pat atsaucās uz Rakstiem, jo Bībelē teikts, ka tā rīkojies pravietis Elija. Uz to sekoja pārsteidzoša Jēzus atbilde.

Kas no šīs atbildes izriet? Vai tad Elija nepiederēja Dieva Garam, kad pavēlēja ugunij nākt pār karavīriem (skat. 2. Ķēn. 1:10, 12)? To neviens nekomentē. Jēzus centās pacelt Savu mācekļu skatu augstāk par atriebību un godkāri. Šiem mācekļiem bija šķitis, ka viņu Dievs augsti vērtē atriebību un labprāt met uguņus uz Savu pretinieku galvas. Daudzi pielūdz tieši šādu Dievu.

Kādi citi atrod citas sev tuvas Dieva īpašības un uzpūš tās līdz gigantiskiem mērogiem. Kādam liels jājamzirdziņš ir "Dieva taisnība". Ar tās palīdzību viņš var kļūt ievērojams savā sabiedrībā, jo nemitīgi var kādu pabakstīt vai kādam kaut ko aizrādīt, atsaucoties uz "Dieva taisnību" vai, pareizāk sakot, to, kā viņš pats privāti šo taisnību izprot. Tā nu šis cilvēks var pārgudri aizrādīt bērniem un jauniešiem un nosodīt tos, kuri nekādi savā dzīvē netiek līdz augstajiem "Dieva taisnības" standartiem.

Kādu Dievu tad šis cilvēks pielūdz? Protams, Dievu, kurš līdzinās viņam pašam – Dievu, kurš visus baksta un visu laiku ir neapmierināts.

Tad vēl var būt cilvēki, kas ir gluži pretēji iepriekš minētajam. Viņi Dievu iztēlojas kā tādu, kurš visu laiku visiem piedod dažādas vājības. Šie cilvēki ir ārkārtīgi jūtīgi un necieš, ka viņiem kāds aizrāda uz to grēkiem. Paši sevi viņi pazemīgi dēvē par "pirmo starp grēciniekiem" un ir ļoti naidīgi noskaņoti pret ikvienu, kas pievērš uzmanību Dieva taisnības standartiem.

"Nevar būt vēl drošāks pierādījums tam, ka mums piemīt sātana gars, ja mums ir tieksme sāpināt tos, kas nevērtē mūsu darbu vai rīkojas pretēji mūsu domām. Katra cilvēka miesa, dvēsele un gars ir Dieva īpašums. Kristus ir nomiris par visiem, un Dievam nav nekā nepatīkamāka kā tas, ka reliģiska fanātisma vadīti cilvēki sagādā ciešanas ar Pestītāja asinīm atpirktajiem ļaudīm." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 487. oriģ. lpp.)

"Ja tiekam zākāti, mēs nedrīkstam savukārt nonievāt vainīgos. Ak, greizsirdība un ļaunās aizdomas, cik daudz posta jūs esat izdarījušas! Kā jūs draudzību un mīlestību esat pārvērtušas rūgtumā un naidā! Mēs nedrīkstam būt tik lepni, tik jūtīgi, tik pašmīlīgi, mums jāmirst savtībai. Mūsu interesēm jābūt iegremdētām Kristū, un mums jābūt spējīgiem teikt: "Es dzīvoju, tomēr vairs ne es, bet manī dzīvo Kristus."" (E. Vaita. "Liecības draudzei", 2. sēj., 566. oriģ. lpp.)

DRAUDZES MISIJAS RĪKI

Vintlijs Fipss (Wintley Phipps) – mācītājs, evaņģēlists, mūziķis

Vintliju Fipsu (Wintley Phipps), iespējams, kāds atcerēsies no 2012. gadā notikušās mācītāju sanāksmes Slovēnijā. Viņš ir pasaulslavens dziedātājs, evaņģēlists un iedvesmojošs mācītājs. Vienu no viņa dziesmām var noklausīties te: https://www.youtube.com/watch?v=55Xr18JkGsY. Mūsu lasītājiem piedāvājam žurnālā "Ministry" publicēto Džefrija Brauna interviju ar mācītāju Vintliju Fipsu.

Džefrijs Brauns: Mācītāj Fips, tu jau gadiem ilgi esi pazīstams ar savu mūzikas kalpošanu, tu esi dziedājis karaļu un prezidentu priekšā. Vai nebiji arī Billija Grehema evaņģēlistu komandā?

Vintlijs Fipss: Jā! Es nodevu savu dzīvi Jēzum, kad biju sešpadsmit gadus vecs. Tolaik mācījos Kingsveja koledžā Ošavā, Ontario provincē, Kanādā. Dziļā pārliecībā apsolīju Kungam, ka visu mūžu dziedāšu tikai Viņa godam. Atceros, ka kādu dienu dziedāju Vašingtonā, un telpā ienāca kāds kungs ar saviem pavadoņiem. Pastiepu roku, lai sasveicinātos, un teicu: "Kungs, es vēlētos stādīties priekšā!" – "Es tevi pazīstu," viņš atbildēja. "Man patīk tava dziedāšana." Tas bija Jordānijas karalis Abdula II, kurš pastāstīja, kā viņa dzīvi skārusi mana muzikālā kalpošana. Dieva spēkā man bija gods dziedāt septiņiem ASV prezidentiem. 1992. gadā Billijs Grehems mani uzaicināja nodziedāt "Tu esi liels" kopā ar piecu tūkstošu lielo krievu kori Maskavas olimpiskajā stadionā. Nespēju aizmirst arī reizi, kad atrados kopā ar ļaudīm, kuri sagaidīja Nelsonu Mandelu iznākam no cietuma.

Stāstu to visu tikai tāpēc, lai apliecinātu, ka Dievs spēj izdarīt jebko, un atgādinātu, ka Viņš tur Savus apsolījumus. Mana kalpošanas pieredze ir plaša un bagāta. 1972. gadā, kad uzsāku dziedāt, vēl nebija iestājusies interneta ēra un mazas draudzes mācītājam aizsniegt miljonus caur tehnoloģijām nemaz vēl nebija iespējams.

Dž. B.: Jā, daudzi nemaz nezina, ka esi arī draudzes mācītājs.

V. F.: Kalpoju par mācītāju kopš 1978. gada. Dievs ļāva man kalpot Vašingtonā, Kapitolija Septītās dienas adventistu draudzē, kurai piederēja vairāki ietekmīgi ASV cilvēki – senatori, kongresmeņi, daži no viņiem pat sēdēja Baltā nama Ovālajā kabinetā.

Pašlaik esmu Palmbejas Septītās dienas adventistu draudzes mācītājs Floridā. Tā ir ļoti jauka un atbalstoša draudze, un man ir tas gods pasludināt tai trīs eņģeļu vēsti jau divdesmit trīs gadus, kas ir vairāk nekā esmu kalpojis visās citās draudzēs kopā.

Dž. B.: Kas, tavuprāt, ir visgrūtākais uzdevums kalpošanā?

V. F.: Man šķiet, ka visgrūtākais uzdevums kalpošanā ir sagatavot aktuālu, Kristū centrētu svētrunu un rīta svētbrīdi savai draudzei katru nedēļu, lai draudzes locekļi augtu un taptu savā raksturā līdzīgāki Kristum. Endrūsa Universitātē man mācīja, ka labas svētrunas sagatavošanā katra šīs svētrunas minūte prasa stundu. Ir samērā satraucoši apzināties, ka, pateicoties mūsdienu tehnoloģijām, katra tava svētruna var tikt atskaņota jebkur pasaulē tik ilgi, kamēr atnāks Jēzus. Vēl ilgi pēc tam, kad tu jau būsi aizgājis, kāda dzīve var tikt Svētā Gara skarta vai pārveidota, pateicoties tiem brīžiem, kurus tu pavadīji, lūdzot vai studējot Dieva Vārdu. Tiešām, Dieva kalpošanā laiks netiek izšķiests un katra ieguldītā minūte, lai sagatavotos mācīt vai sludināt, nes mūžīgas sekas.

Dž. B.: Kādus mūsdienu līdzekļus tu esi atradis, kas dod iespēju taupīt laiku?

V. F.: Esmu pateicīgs Dievam par tehnoloģijām! Es vairs nerakstu svētrunas ar roku, un tās man vairs nav jāpārraksta, ja esmu pieļāvis kādu kļūdu. Bībeles izpētei lietoju datorprogrammas, tādas kā *Logos*, *e-Sword* un *YouVersion*. Tā ir svētība, tomēr es tiešām vēlētos kaut ko, kas būtu saskaņā ar Septītās dienas adventistu teoloģiju un doktrīnām.

Zinu, ka sludinātājs Čārlzs Spērdžens (*Charles H. Spurgeon*), kuram ir vairāk nekā četrtūkstoš svētrunu, bija apguvis laiku taupošas metodes, kas viņam palīdzēja kalpošanā. Kad viņš izvēlējās tematu, ko vēlējās sludināt, viņš nosūtīja trīs vai četrus palīgus uz savu bibliotēku izpētīt šo tematu un atstāt uz galda atvērtas grāmatas. Šādi viņš varēja ietaupīt laiku studijām, netērējot to, meklējot studiju saturu.

> Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals! Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!

Man nav asistentu kā Spērdženam, toties man ir tehnoloģijas, kuras palīdz manā izpētē. Tā kā manā kalpošanā man nākas daudz pārvietoties ar lidmašīnu, tad man nav piekļuves fiziskām bibliotēkām. Pastāv vairāki resursi, piem., *Sermons.com*. Atceros, ka reiz deviņdesmitajos gados pat plēsu visbiežāk lietotās grāmatas pa lapām, lai varētu tās vadāt sev līdzi. Es pirku skenerus, lai varētu kopēt simtiem un tūkstošiem lappušu no papīra grāmatām. Tad iegādājos licenci meklētāja programmā, lai varētu importēt šos tekstu failus savā meklētājā un izveidot savu paša personalizēto Fipsa kompaktdisku. Tā nu varēju vadāt savu bibliotēku līdzi un studēt vajadzīgās tēmas savā portatīvajā datorā, atrodoties 8 km augstumā virs zemes.

Kad sludinu par žēlastību, man ir virtuālie asistenti, kuri strādā manā labā, meklējot saturu, ko vēlos izpētīt un pasludināt.

Dž. B.: Tagad ir pieejamas arī mākslīgā intelekta tehnoloģijas. Kā tās varētu lietderīgi izmantot?

V. F.: Mācītājiem ir jābūt uzmanīgiem, lietojot vispārpieejamās mākslīgā intelekta tehnoloģijas. Ja lietojat, piemēram, *ChatGPT*, lai izpētītu un izveidotu svētrunu, jums nāksies pievērst uzmanību ticības jautājumiem, Bībeles mācībai, kā arī jābūt uzmanīgiem, lai atbildes būtu saskaņā ar mūsu doktrīnām.

Mana komanda veido savu svētrunu izpētes rīku, ko dēvējam par *Gospel Truth AI*. Tai būtiskā veidā jāatšķiras no citiem modeļiem, tādiem kā *ChatGPT*, *Copilot* vai *Claude*. Man patīk *ChatGPT*, patīk, cik ātri tas darbojas, lai atrastu nepieciešamo informāciju, tomēr dažkārt tas sagādā arī saturu, kas neatbilst Bībeles mācībai.

Mēs apmācām *Gospel Truth AI*, lai tas meklētu tikai informāciju, kura ir saskaņā ar Bībeli. Mēs arī apmācam to meklēt informāciju tikai no uzticamiem adventistu resursiem, tādiem kā *SDA Bible Commentary* un *Ellen White's writings*. Šis rīks organizē informāciju, ko savāc no uzticamiem avotiem, un pasniedz to sakārtotā formā. *Gospel Truth AI* ir kļuvis par visspēcīgāko iedvesmas rīku, kāds jebkad bijis manā rīcībā, lai sagatavotu svētrunas un svētbrīžus.

Dž. B.: Vai mākslīgā intelekta rīki var palīdzēt arī svētrunu sēriju gatavošanā?

V. F.: Lietojot *ChatGPT*, kam dodat uzdevumu savākt informāciju par vairākām tēmām no jūsu izraudzītā temata, varat pamanīt, ka savāktais materiāls sāk pārklāties. Tas tādēļ, ka šie rīki iegūst tikai virspusēju informāciju, nemeklējot dziļāk. Savukārt *Gospel Truth AI* ir apgādāts ar noteiktu lingvistikas meklētāja algoritmu, kas palīdz meklēt dziļāk, ar plašākām perspektīvām. Katru reizi, kad dodu tam uzdevumu: "Pasaki vairāk", tas atrod vairāk informācijas, kas atspoguļo jautājumu no dažādiem aspektiem un skatu punktiem, palīdzot bagātināt svētrunas un svētbrīžus.

Dž. B.: Vai labi mākslīgā intelekta rīki var ietaupīt laiku?

V. F.: Ja pieņemam, ka labas svētrunas sagatavošana prasa vismaz 30 līdz 40 stundas, tad labs mākslīgā intelekta rīks var ietaupīt pat 20 stundu izpētes darbu katru nedēļu, kas dod iespēju uzlabot satura kvalitāti. Ar *Gospel Truth AI* var izveidot svētrunu jebkurā no lielajām valodām – spāņu, franču, portugāļu, hindi, krievu vai ķīniešu. Šāds rīks var ierunāt jūsu svētrunu visās šajās valodās.

Mēs šo rīku apmācījām rakstīt tādā komunikācijas veidā, literārajā pieejā un valodas metodē, kādu lietoja Jēzus Kalna svētrunā. Katru mēnesi ar to var izveidot simtiem svētrunu. Izveidojot piecas vai desmit svētrunas par vienu tematu, jums jau izveidosies pamatīgs izpētes materiāls nākamajai izpētes tēmai.

Dž. B.: Ko vēl tu gribētu pasacīt mācītājiem?

V. F.: Guvu ļoti lielu iedvesmu, uzzinot, ka Atklāsmes grāmatas autors Jānis, kad viņš tika izsūtīts uz Patmas salu, saņēma vairāk komunikācijas no Debesīm nekā visos iepriekšējos sava mūža gados. Tur viņš sarakstīja vēstis draudzēm visos laikos. Tas nozīmē, ka Jānis no Patmas salas bija spējīgs aizsniegt un ietekmēt vairāk ļaužu nekā visos iepriekšējos savas kalpošanas gados kopā.

Tajos laikos Jānim bija pieejama tikai aprakstītas papīra lapas tehnoloģija. Pateicība Dievam par to! Ja Jānis ar trīs eņģeļu vēsti būtu spējis aizsniegt tikai Patmas salas iedzīvotājus, tad šodien mēs to nepazītu.

Man šķiet, ka tehnoloģijas ir tikai rīks. Mums jālūdz pēc Sv. Gara vadības, lai Viņš mūs dara spēcīgus pasludināt Dieva Vārdu šajās pēdējās dienās. Mums jāpatur prātā, ka, tuvojoties Kristus atnākšanai, to, kas Atklāsmes grāmatas autoram Jānim prasīja minūtes, mēs varam paveikt sekundēs, mēs miljonus varam aizsniegt sekundēs. Ar mūsdienu tehnoloģijām mācītājs no jebkuras pasaules malas spēj aizsniegt vairāk ļaužu Debesu valstībai, nekā viņš to iespēja visos iepriekšējos savas kalpošanas gados.

Lai Dievs mūs svētī piepildīt Jēzus apsolījumu Mt. 24:14: "Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals"! Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!

Avots: "Ministry" 2025. gada jūlijs/augusts

(https://www.ministrymagazine.org/archive/2025/07/Tools-for-the-mission-of-the-church)

Sagatavoja Andris Pešelis

GLĀBŠANAS PIEDZĪVOJUMS

Andris Pešelis

Reformācija iesākās ar jautājumu par taisnošanu ticībā. “Taisnais no ticības dzīvos!” Luters vēlējās atjaunot baznīcas mācību un teoloģiju, lai tā atbilstu Svēto Rakstu liecībai. Taisnošana ticībā veido visu protestantu baznīcu teoloģijas mugurkaulu. Katoļu baznīcā taisnošana saistās ar dalību baznīcas sakramentos. Septītās dienas adventistiem taisnošana ticībā ietverta veselās trijās doktrīnās: “Kristus dzīve, nāve un augšāmcelšanās”, “Pestīšanas piedzīvojums” un “Pieaugšana Kristū”.

ELENA VAITA UN TAISNOŠANA TICĪBĀ

Adventistu mācība iesākās ar pravietojumu interpretācijām. Adventistu celmlauži sludināja īpašo gala laika vēsti, balstoties uz jau esošajām klausītāju zināšanām. Evaņģelizācijas pasākumos agrīnie adventistu celmlauži neveltīja laiku skaidrojumiem par Bībeli, ticību vai evaņģēliju, bet gan uzreiz sludināja par Daniēla grāmatas un Atklāsmes grāmatas tēliem, sabatu, atkrišanu kristietībā un Kristus otro atnākšanu. Pati Elena Vaita savā pravietiskajā darbībā bija aizņemta 44 gadus, līdz pievērsa uzmanību taisnošanai ticībā. Tas bija šokējoši tā laika vadošajiem brāļiem, kuri līdz tam bija stingri sekojuši iepriekš mācītām doktrīnām. Viņu acīs šis straujais Elenas Vaitas pagrieziens šķita kā nogriešanās no “šaurās takas”. Vadošie brāļi sākotnēji nespēja novērtēt mācību par “taisnošanu ticībā”, jo nesaskatīja tajā jebkādu nozīmi. Viņiem šķita, ka bez bauslības šai vēstij nav jēgas.

Pēc Džeimsa Vaita nāves Elena Vaita pamazām pievērsās jaunības dienās gūtajām atziņām metodistu draudzē: taisnošanai ticībā, mācībai par Trīsvienību, Kristus krustu visu doktrīnu centrā, personiskās pieredzes nozīmei un sirdsapziņas brīvībai. Veidojot savu nostāju par “taisnošanu ticībā”, E. Vaita smēlās atziņas no anglikāņu mācītāja Henrija Melvila “Svētrunām”. Svarīgi saprast, ka metodisti ir anglikāņu baznīcas atzars, tāpēc E. Vaitai nebija par šķērsli lasīt anglikāņu un metodistu literatūru.

Henrijs Melvils aizstāvēja protestantismu pret katolicisma tīkojumiem. E. Vaitu uzrunāja viņa pareģojums par plaša mēroga atkrišanu. Melvils rakstīja, ka katolicisms pieņemsies spēkā, tas pārspēs atkritušo protestantismu un tam būs svarīga loma pasaules gala notikumos. No Melvila E. Vaita aizguva atziņas par Kristus cilvēcīgo un dievišķo dabu. Atziņa, ka Kristus bija iemiesojies grēka novājinātā cilvēka miesā, Vaitas rakstos nāk no Melvila. Savos darbos E. Vaita ir iekļāvusi veselas rindkopas no Melvila “Svētrunām”, dažkārt pat nemainot vārdus un to kārtību.

Dažkārt tiek izteiktas domas, ka Melvils savas atziņas aizguvis no cita skotu mācītāja – Čalmera, taču šo darbu salīdzinājums vēl gaida savu pētnieku. Ne visu no Melvila rakstītā E. Vaita ir iekļāvusi savos darbos, piemēram, viņa ir izlaidusi tā mācīto par mūžīgo dvēseli. Tomēr, kā atzīst pētnieki, E. Vaitas darbos, aprakstot taisnošanu ticībā, ir iekļauts ļoti daudz tieši no metodistu mācītāja Henrija Melvila, tomēr tas nav aizguvums tīrā veidā. Šīs mācības pamatkodolu veido pašas E. Vaitas veidotā sintēze, kura kvalitatīvi atšķiras gan no Lutera, gan no citu reformatoru sludinātā.

DOKTRĪNA PAR PESTĪŠANAS PIEDZĪVOJUMU

Pati doktrīna ir nedaudz garāka nekā šeit citēts. To visu pat nevar ievietot vienā raksta apjomā, tāpēc tālāk tekstā ievietots saīsināts minētās doktrīnas izvilkums:

“Lai gūtu pestīšanas piedzīvojumu, cilvēkam nepietiek vienkārši zināt faktus par Dievu un par Viņa mīlestību un labvēlību. Visi centieni bez Kristus attīstīt sevī labo ir lemti neveiksmei. Dziļš, dvēseli pārveidošs pestīšanas piedzīvojums nāk vienīgi no Dieva.” (“Septītās dienas adventisti tic”, 150. lpp.) Kristus par to saka: “Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības. [..] ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!” (Jņ 3:3–5) Pestīšanu ir iespējams iegūt vienīgi Jēzū Kristū, “jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana” (Ap. d. 4:12).

Pestīšanas piedzīvojumu var ilustrēt ar 9 soļiem.

1. Grēku nožēla un atgriešanās ir pirmais solis pestīšanas piedzīvojumā

Tomēr tas var notikt arī paralēli evaņģēlija uzaicinājumam, kurš tiek saklausīts un pieņemts. Grēku nožēlu neviens nevar izveidot pats, par grēku pārliecina Svētais Gars. “Vārds, ko mēs tulkojam kā “nožēlot”, senebreju valodā ir *nahum*, kas nozīmē ‘nožēlot’, ‘atvainoties’. Tā sengrieķu ekvivalents ir *metanoeo* – ‘mainīt domas’ vai ‘just sirdsapziņas pārmetumus, nožēlot’. Patiesa nožēla radikāli izmaina cilvēka attieksmi pret Dievu un pret grēku. Dieva Gars visiem, kas atsaucas Viņam, norāda uz Dieva taisnību un viņu pašu pazudušo stāvokli, tā liekot saprast, cik nopietns ir grēks. Viņi apzinās savu vainu un skumst par saviem grēkiem”. (“Septītās dienas adventisti tic”, 151. lpp.)

2. Nākamais solis pestīšanas piedzīvojumā ir grēku nožēlas motivācija

“Nekas tā neaizskar līdz dvēseles dziļumiem kā atziņa par Kristus visu piedodošo mīlestību. Kad grēcinieks pārdomā šos neizmērojamos dievišķās mīlestības dziļumus, kas uzskatāmi parādās pie krusta, viņš gūst visspēcīgāko iespējamo motivāciju nožēlai. Tā ir Dieva labestība, kas mūs vada pie atgriešanās (Rom 2:4).” (“Septītās dienas adventisti tic”, 151., 152. lpp.)

3. Attaisnošana

Vārds “attaisnošana” ir tulkots no sengrieķu vārda *dikaioma*, kas nozīmē ‘taisnības prasība’, ‘taisnīga rīcība’, un *dikaiosis*, kas nozīmē ‘attaisnošana’, ‘reabilitācija’, ‘atlaišana’. Kristus atbrīvo grēkus nožēlojošo no grēku parāda un pasludina to par attaisnotu, balstoties uz Saviem nopelniem Golgātā. “Teoloģiskā nozīmē attaisnošana ir “Dieva rīcība, ar kuru Viņš nožēlojošu grēcinieku pasludina par taisnu vai izturas pret to kā pret taisnu. Attaisnošana ir notiesāšanai (pazudināšanai) pretēja darbība (Rom. 5:16). Pamats šādai attaisnošanai ir nevis mūsu, bet Kristus paklausībā, jo, “kā par viena cilvēka pārkāpumu visiem cilvēkiem nākusi pazudināšana, tāpat caur viena Cilvēka taisnību visiem cilvēkiem nākusi attaisnošana, kas ved dzīvībā [..], caur viena paklausību daudzi tiks darīti taisni” (Rom. 5:18, 19). Šo paklausību Viņš dāvina tiem ticīgajiem, kas “Dieva žēlastībā tiek attaisnoti bez nopelna” (Rom. 3:24). “Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības [..].” (Tit. 3:5)” (“Septītās dienas adventisti tic”, 151. lpp.)

4. Attaisnošanas piedzīvojums

“Caur taisnošanu ticībā mums tiek piedēvēta Kristus taisnība. Mēs esam taisni Dieva priekšā, jo Kristus ir mūsu aizvietotājs. “To, kas grēka nepazina,” saka Pāvils, “[Dievs] mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.” (2. Kor. 5:21) Ja nožēlojam savus grēkus, mēs piedzīvojam pilnīgu piedošanu. Tā mēs gūstam izlīgumu ar Dievu!” (“Septītās dienas adventisti tic”, 153. lpp.)

“Attaisnošanu lieliski ilustrē Caharijas redzējums par augsto priesteri Jozuu. Jozua stāv Kunga eņģeļa priekšā, tērpts netīrās drānās, kas simbolizē grēka sārņus. Sātans pieprasa viņam notiesājošu spriedumu. Sātana apsūdzības ir pamatotas: Jozua nav pelnījis attaisnošanu. Tomēr Dievs viņam parāda žēlastību, bet sātanam pārmet: “Vai šis vīrs nav no uguns izrauta apdegusi pagale?” (Cah. 3:2) Vai šis nav Mans mīļotais, kuru Es īpašā veidā esmu pasargājis? Kungs pavēl steigšus novilkt Jozuam netīro tērpu un pasludina: “Redzi, Es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!” (Cah. 3:4) Mūsu mīlošais, viszēlīgais Dievs aizmēž visas sātana apsūdzības, bet drebošo grēcinieku attaisno, ietērpjot Kristus taisnībā.

Tāpat kā Jozuas vecās drēbes simbolizēja grēku, tā jaunais tērps simbolizē ticīgā jauno stāvokli Kristū. Attaisnošanas procesā nožēlotais un piedotais grēks tiek pārnests uz šķīsto un svēto Dieva Dēlu, grēka nesēju Jēru. “Tikmēr necienīgais nožēlojošais grēcinieks tiek ietērpts Kristus piedēvētajā taisnībā. Šī dievišķā, glābjošā drēbju apmaiņa arī ir Bībelē mācītā attaisnošana.” Attaisnotais ticīgais ir piedzīvojis piedošanu un šķīstīšanu no grēkiem.” (“Septītās dienas adventisti tic”, 153., 154. lpp.)

5. Svētošana kā attaisnošanas rezultāts

Vārds “svētošana” ir tulkots no sengrieķu vārda *hagiasmos*, kas nozīmē ‘svētums’, ‘veltīšana’, ‘svētošana’ un ir atvasināts no darbības vārda *hagiazo* – ‘darīt svētu’, ‘veltīt [svētam mērķim]’, ‘nošķirt’. Senebreju ekvivalents ir *kadaš* – ‘nošķirt īpašam lietojumam’. Patiesa atgriešanās un attaisnošana noved pie svētošanas. Attaisnošana un svētošana ir cieši saistīti procesi – atšķirīgi, bet ne šķirami. Tie iezīmē divas pestīšanas fāzes: attaisnošana ir tas, ko Dievs veic mūsu labā, bet svētošana – tas, ko Viņš veic mūsos.

Ne attaisnošana, ne svētošana nav mūsu nopelns. Tās abas izriet vienīgi no Kristus žēlastības un taisnības. “Attaisnošanas procesā taisnība mums tiek pieskaitīta, bet svētošanas procesā – piešķirta. Pirmā dod tiesības uz Debesīm, otrā – sagatavo dzīvei Debesīs.” (“Septītās dienas adventisti tic”, 154. lpp.)

6. Rakstura pārveide kā svētošanas nospiedums paša cilvēka personībā

Kristus otrās atnākšanas brīdī mēs tiksim fiziski pārvērsti. Mūsu iznīcīgais, mirstīgais ķermenis tiks ietērpts nemirstībā (1. Kor. 15:51–54). Turpretim raksturam ir jātiek pārvērstam līdz Otrajai atnākšanai. Raksturs ir mūsu “iekšējais cilvēks”, kuram dienu no dienas garā un prātā jāatjaunojas Dieva līdzībā (2. Kor. 4:16; sal. Rom. 12:2). “Tie, kas kļūst jauni radījumi Kristū Jēzū, nesīs Gara augļus – “mīlestību, mieru, prieku, izturību, krietnumu, labestību, uzticamību, lēnprātību, savaldību” (Gal 5:22).” (“Septītās dienas adventisti tic”, 156. lpp.)

7. Līdzdalība dievišķajā dabā

“Kristus “ļoti lielie un dārgie apsolījumi” garantē, ka Viņš mūsu rakstura pārveidi īstenos līdz galam (2. Pēt. 1:4). Viņa dotā brīvā pieeja dievišķajam spēkam ļauj mums, pieliekot “visas pūles”, “parādīt savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu, atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību, dievbijībā brālību, brālībā mīlestību” (2. Pēt. 1:5–7). “Ja šīs lietas pie jums ir un iet vairumā,” Pēteris piebilst, “jūs netapsit kūtri, nedz neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā. Bet, kam to nav, tas ir akls [..].” (2. Pēt. 1:8, 9)” (“Septītās dienas adventisti tic”, 157. lpp.)

8. Pilnība Kristū

Pilnība ir ļoti pārprasts jēdziens teoloģijā. Kristus aicinājums skan: “Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” Šī pavēle ir apsolījums. “Pestīšanas plāns mums paredz pilnīgu atbrīvošanu no sātana varas. Nožēlojošu dvēseli Kristus vienmēr atšķirs no grēka. Viņš nāca, lai iznīcinātu velna darbus, un ir rūpējies par to, lai katrai grēkus nožēlojošai dvēselei tiktu piešķirts Svētais Gars, kas to pasargātu no grēkošanas. Kā varam kļūt pilnīgi?

Svētais Gars mūs dara līdzīgus Kristum, un ticībā Kristus pilnīgais raksturs kļūst par mūsu daļu. Neviens nevar pretendēt uz pilnību ārpus Kristus, it kā tā viņam būtu iedzimta vai pēc taisnības pienāktos. Pilnība ir Dieva dāvana. Ārpus Kristus cilvēkam nav iespējams būt taisnam. "Kas Manī paliek un Es viņā," Kristus teica, "tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Jņ. 15:5)" ("Septītās dienas adventisti tic", 160., 161. lpp.)

9. Vajadzība pēc atkārtotas attaisnošanas ik dienu

"Visiem ticīgajiem, kuri Kristus piešķirtajā taisnībā dzīvo Gara pildītu, svētotu dzīvi, tomēr ik dienu rodas nepieciešamība pēc atkārtotas attaisnošanas (Kristus piedēvētās taisnības). Tas notiek gan mūsu apzināto pārkāpumu, gan nevilšus pieļauto kļūdu dēļ. Dāvids, apzinoties cilvēka sirds grēcīgumu, lūdza piedošanu arī par savām "neapzinātajām kļūdām" (Ps. 19:13; sal. Jer. 17:9).

Domājot tieši par ticīgo grēkiem, Jānis mums sniedz iedrošinājumu no Dieva: "Ja kāds krīt grēkā, tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns." (1. Jņ. 2:1)" ("Septītās dienas adventisti tic", 161., 162. lpp.)

Kāda cilvēka dzīvē šie deviņi soļi rit hronoloģiskā secībā cits aiz cita, tomēr tie var arī pārklāties. Glābšanas piedzīvojumu neveido matemātiski precīzas proporcijas vai noteikti pasacīti teikumi. Kā jau "piedzīvojumā" tajā ir daudz pārsteigumu, netrūkst pēkšņu pagriezienu, kritienu un pacēlumu, bet pāri visam ir cerība uz To Kungu un prieks, ka no Jēzus Kristus rokas neviens neko nevar izraut. Pestīšanas piedzīvojumā var būt mierīgi periodi un arī ļoti dramatiskas epizodes. Tomēr Kristus Savu iesākto darbu pie atgrieztā grēcinieka ir apsolījis pabeigt līdz Savas Otrās atnākšanas dienai.

GLĀBŠANAS PIEDZĪVOJUMS: PRAKTISKAIS ASPEKTS

Imants Gipslis

Pestīšanas jeb glābšanas piedzīvojums ir neatņemama patiesa kristieša dzīves sastāvdaļa. Ja glābšana Jēzū Kristū tiek piedzīvota pa īstam, tā ir ļoti personīga, garīga un dzīvi pārveidojoša pieredze. Tā nav tikai teoloģisks jēdziens vai Bībeles pamatmācības punkts, bet gan garīgs un reāls dzīves piedzīvojums, kas skar un caurstrāvo visas jomas.

Kalpojot draudzēs ar svētrunām, es uzdodu vienu vienkāršu, bet ļoti izšķirošu jautājumu: "Ja tu zinātu, ka Jēzus otrā atnākšana notiks šodien, vai būtu pārliecināts par savu glābšanu Jēzū Kristū?"

Atbildes parasti ir ļoti dažādas: *"Nevēlos atbildēt uz šādu jautājumu."*, *"Tikai Dievs zina."*, *"Neesmu pārliecināts."*, *"Varbūt."*, *"Pagaidām vēl esmu procesā."* Tikai daži cilvēki droši apliecina: *"Jā, es esmu glābts!"*

KĀDA IR TAVA ATBILDE UZ ŠO JAUTĀJUMU?

Atbilde uz šo jautājumu skaidri parāda ne tikai to, vai tavā dzīvē ir piedzīvota glābšana, bet arī atklāj izpratni par to, kā darbojas Dieva glābšanas plāns un kas ir atkarīgs no Dieva, kas – no mums pašiem.

Mēs draudzē teorētiski zinām Bībeles patiesību, bet diemžēl pārāk daudzi sniedz vienu no iepriekš minētajām atbildēm, kas norāda, ka praksē glābšana mums var šķist neskaidra vai nepiedzīvota.

VIENS JAUTĀJUMS, DIVAS ĻOTI ATŠĶIRĪGAS ATBILDES

Evaņģēlijos ir stāsts par diviem ļoti atšķirīgiem cilvēkiem, kuri pieņēma ļoti kontrastējošus lēmumus.

Pie Jēzus atnāca kāds bagāts jauneklis un uzdeva ļoti svarīgu jautājumu: **"Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es dabūtu mūžīgu dzīvību?"** Jēzus viņam atbildēja: "[..] ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad turi baušļus." Jauneklis bija pārliecināts,

> Ja tu zinātu, ka Jēzus otrā atnākšana notiks šodien, vai būtu pārliecināts par savu glābšanu Jēzū Kristū?

ka visu savā dzīvē dara pareizi un arī ievēro visus baušļus, tāpēc sacīja: "To visu es esmu pildījis no savas jaunības." Šis jauneklis gaidīja, ka Jēzus viņu par to uzslavēs. Tomēr Jēzus zināja, kas slēpjas jaunā vīrieša sirdī, un atklāja to "vienu lietu", kuras viņam vēl pietrūka, aicinot: "Ej un pārdod visu, kas tev ir, un seko man!" Jēzus ir siržu pazinējs, tāpēc Viņš bagātajam jauneklim ļoti trāpīgi deva tieši šādu uzdevumu – saprast un izvēlēties, kas viņam ir svarīgāks par mantu un naudu. Bet bagātais jauneklis ļoti noskuma un aizgāja prom, jo viņš nespēja atstāt visu mantu un naudu un sekot Jēzum. (Skat. Mt. 19:16–22)

Bībelē redzam arī pretēju – pozitīvu – reakciju uz jautājumu par glābšanu. Piemēram, muitnieks Caķejs ar prieku un nevilcinoties atbildēja Jēzus aicinājumam. Viņš sacīja: "Kungs, pusi no savas mantas es gribu dot nabagiem, un, ko es citiem esmu izspiedis, es četrkārtīgi gribu atdot." (Lk. 19:8) Tāpēc Jēzus priecīgi teica par viņu: **"Šodien šim namam pestīšana notikusi!"** (Lk. 19:9)

Bagātā jaunekļa stāsts atklāj, ka tikai ārēja reliģioza pareizība nespēj glābt. Savukārt Caķeja stāsts atklāj, ka pestīšana ir personīgs sirds lēmums, kas maina dzīvi. Tas mudina cilvēku nest "patiesus atgriešanās augļus" (Lk. 3:8).

Abos šajos stāstos atklājas, ka glābšana ir atkarīga no mūsu personīgās atbildes uz Jēzus aicinājumu.

Katram no mums ir ļoti svarīgi saprast: **Vai man pietiek tikai ar ārēju pareizību vai arī man ir dzīva un personīga pieredze ar Jēzu, kas visu izmaina un mani glābj?**

Elena Vaita komentē: "Nekādas ārēji redzamas uzvedības formas nevar aizstāt vienkāršu ticību un pilnīgu atteikšanos no sevis. Neviens cilvēks nevar atbrīvot sevi no sevis paša. Šo darbu mēs vienīgi varam ļaut paveikt Kristum." (E. Vaita. *Kristus līdzības*, 159. oriģ. lpp.)

MARĢERA VESTERMAŅA PIEREDZE - IZGLĀBTS NO HOLOKAUSTA

Latvijā mums ir dzīvs izglābšanas liecinieks – ebreju vēsturnieks Marģeris Vestermanis. Viņš bija pusaudzis, kad nacistiskās Vācijas okupācijas laikā sākās holokausts. Viņš pieredzēja, kā Rīgas geto tika nogalināti tūkstoši cilvēku. Viņa ģimene tika iznīcināta. Viņš pats tika nošķirts no mātes, kura gāja bojā, un palika viens – bez pajumtes, bez drošības, bez cerības uz nākotni. Tomēr viņš izdzīvoja. Viņš atrada patvērumu pie līdzcilvēkiem, kuri riskēja ar savu dzīvību, lai viņu paslēptu un glābtu no drošas nāves. Vēlāk Vestermanis kļuva par liecinieku un izstāstīja pasaulei notikušo – rakstot publikācijas, izveidojot muzeju "Ebreji Latvijā" un uzrakstot grāmatas. Jaunākajā grāmatā viņš ir apkopojis aprakstu un sarakstu ar glābējiem – ebreju glābējiem, kuri riskēja ar savu dzīvību un ģimeni. Šajā glābēju sarakstā ir arī vairāki adventisti, kuriem Vestermaņa kungs nodeva sirsnīgu pateicību par ebreju glābšanu.

Viņa stāstu personīgi iepazinu šī gada 18. septembrī, Vestermaņa kunga 100 gadu jubilejas svinībās, kurās biju ielūgts kā viesis. Viņa stāsts atgādina: **glābšana nav nejaušība. Glābšana ir dāvana, kas nāk no ārpuses, – kāds riskē, kāds upurējas, lai tu varētu dzīvot.**

Tieši to Kristus izdarīja visas cilvēces labā – Viņš kļuva par mūsu Glābēju, ziedojot Sevi, lai mēs tiktu izglābti no garīgās nāves.

DIEVA IZGLĀBTO KOPIENA – DRAUDZE

Būt Dieva izglābtajam ir kas vairāk nekā tikai formāli piederēt draudzei vai tikai zināt un ievērot Dieva dotos likumus un noteikumus. Tas nozīmē piedzīvot personīgu glābšanu, kas izmaina visu dzīvi, un, Svētā Gara iedrošinātam, kļūt par daļu no izglābto ticīgo kopienas – draudzes ģimenes, lai darbotos citu glābšanā, vedot tos pie Jēzus. Glābšana ir personīga pieredze, bet tā nekad nav tikai individuāla. Tā mūs vieno kā ģimeni – Dieva izglābtos, kas kopā mācās no Jēzus un kalpo. Katrs Dieva izglābtais ir daļa no izglābto kopienas – draudzes, kurā ļaudis mācās piedot cits citam un pieņemt cits citu, nest otra nastas, augt sadraudzībā un misijas darbā.

Ļoti precīzi šī doma ir ietērpta jaunās Dziesmu grāmatas 506. dziesmas "Uzcel Savu valstību!" vārdos: "Lai draudze mīlestībā aug un piedošanu gūst, lai pāri cilvēcīgām kļūdām ir redzams Dieva plāns!"

"Draudze ir Dieva paredzēts iekārtojums cilvēku glābšanai." (Elena Vaita. *Apustuļu darbi*, 9. oriģ. lpp.)

TICĪBA UN DARBI. PAREIZĀ SECĪBĀ

Pareizai izpratnei par glābšanu seko pareiza rīcība un pareiza secība. Ticība bez darbiem ir nedzīva. Bet darbi nekad nevar aizvietot ticību Kristus nopelnam. Vispirms gan ir ticība par glābšanu, un tad seko labie darbi un Svētā Gara augļi, nevis otrādi. Apustulis Pāvils raksta: "Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos. Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu." (Ef. 2:8–10) Jēkabs papildina: "Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā pati par sevi ir nedzīva." (Jēk. 2:17) Ticība un darbi ir cieši saistīti, bet secība ir ļoti būtiska. Pirmā un galvenā ir ticība Kristum, kas pieņem Viņa nopelnu, un tad darbi ir kā šīs ticības un glābšanas augļi.

ADVENTISTU TEOLOĢIJAS VĒSTURE JEB KĀ 1888. GADA MINEAPOLES ĢENERĀLKONFERENCES (ĢK) KONGRESS IETEKMĒ ARĪ TAGADNI

Līdz 1888. gadam Septītās dienas adventistu draudze spēcīgi akcentēja Dieva baušļu nozīmi, īpaši sabata ievērošanu. Tas bija svarīgi, jo adventisti dzīvoja laikā, kad svētdienas likums ASV kļuva arvien aktuālāks, un draudze jutās aicināta stingri aizstāvēt baušļus. Tomēr šis uzsvars bieži aizēnoja evaņģēlija vēsti par pestīšanu vienīgi ticībā uz Kristu.

E. Dž. Vagoners un A. T. Džounss 1888. gada ĢK kongresā Mineapolē

prezentēja vēsti par taisnošanu ticībā, izceļot Kristus krusta nozīmi un cilvēka pilnīgu atkarību no Dieva žēlastības. Elena Vaita viņus atbalstīja, norādot, ka Svētais Gars caur viņiem atgādināja draudzei būtiskāko evaņģēlija patiesību. Daļa vadošo draudzes vadītāju un teologu pretojās, baidoties, ka šī vēsts vājinās baušļu (īpaši sabata) nozīmi, bet patiesībā tā atjaunoja pareizu līdzsvaru: bauslība atklāj grēku, bet tikai Kristus var glābt.

Kāda bija teoloģiskā vēsts? Aprakstot konspektīvi, tā bija šāda:

1. Taisnošana ticībā. Tika atgādināts, ka cilvēks nevar nopelnīt pestīšanu ar darbiem vai bauslības ievērošanu, bet tikai ticībā Kristum.

2. Likuma un evaņģēlija līdzsvars. Baušļi paliek svarīgi kā Dieva gribas atklāsme un grēka mēraukla, bet pestīšana nāk tikai caur Kristu.

3. Kristocentrisks uzsvars. Adventistu vēstījums tika bagātināts ar dziļāku Kristus personības un nopelna izcelšanu, kas palīdzēja draudzei izvairīties no legālisma.

4. Kādas bija sekas? Skatoties īstermiņā, notika pretestība un pat konflikti draudzes vadītāju starpā. Taču ilgtermiņā 1888. gada ĢK sesija kļuva par pagrieziena punktu adventistu teoloģijā, kas palīdzēja draudzei nostiprināties evaņģēliskā izpratnē par pestīšanu. Elena Vaita vēlāk atzina, ka tajā laikā draudzei bija dota īpaša Svētā Gara vadība, bet ne visi to pieņēma. 1888. gada Mineapoles ĢK kongress ir uzskatāms par vienu no visnozīmīgākajiem notikumiem adventistu teoloģijas vēsturē, jo tajā notika būtisks pagrieziens – no pārmērīgas baušļu uzsvēršanas uz evaņģēlisku, Kristū centrētu skatījumu par pestīšanu ticībā.

Diemžēl mūsdienu adventistu teologiem un mācītājiem nākas atzīt, ka vēl joprojām ir arī tādi adventisti un pat veselas draudzes, kuras dzīvo ar tādu teoloģisko izpratni, it kā 1888. gada ĢK kongress nemaz nebūtu noticis.

Arī šodien mums ir svarīgi izvairīties no šīm divām galējībām – legālisma un lētās žēlastības. Kristus vēsts ir dzīvs līdzsvars starp ticību un darbiem.

IKDIENAS PIEDZĪVOJUMS

Glābšana nav tikai nākotnes cerība, kas reiz piepildīsies mūžībā. Tā ir dzīves realitāte šeit un tagad, un mēs to varam piedzīvot ik dienas. Tā sākas ar lēmumu no rīta atvērt savu sirdi Jēzum un sacīt: "Kungs, es uzticos Tev!" Kā atgādina Elenas Vaitas vārdi: "Tas nozīmē, ka Kristus ir pirmais, pēdējais un vienmēr klātesošais. Viņam jābūt ar mums ne vien mūsu ceļa iesākumā un noslēgumā, bet katrā solī." (*Ceļš pie Kristus*, 70. oriģ. lpp.)

Kad pestīšana kļūst dzīva, tā izpaužas arī attiecībās ar citiem cilvēkiem. Caķeja piemērs spilgti rāda, ka satikšanās ar Kristu pārveido ne tikai sirdi, bet arī rīcību.

Tomēr pestīšanas ceļš nav bez cīņām. Tas prasa pacietību, izturību un pastāvību ticībā. Kā atgādina Atklāsmes grāmata: "Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību." (Atkl. 14:12)

Glābšana ikdienā nozīmē dzīvot Kristū – uzticēties Viņam, ļauties Svētā Gara vadībai, kalpot mīlestībā un neatlaidīgi palikt ticībā, raugoties uz cerību, ko Dievs mums ir devis.

GLĀBŠANAS LAIKS

Viena no ļoti svarīgām komponentēm glābšanas piedzīvojumā ir cilvēka dzīves laiks. Mēs glābšanu varam piedzīvot tikai tikmēr, kamēr staigājam pa šo zemi jeb esam dzīvi. Arī Bībelē aprakstītajiem ticības varoņiem tas prasīja tieši vienu dzīvi. Kā mēs labi zinām, cilvēkam nav dotas vairākas dzīves, kā datorspēlēs. Ir viena dzīve. Un ir izvēle, kā šo dzīvi nodzīvot. Pēc dzīves noslēguma, kā arī dažkārt vecuma vai slimības apstākļos, kad prāts vairs nav spējīgs uztvert, saprast un pieņemt glābšanu Jēzū Kristū, diemžēl ir par vēlu. Tāpēc Dievs katru aicina pieņemt lēmumu šodien un katru dienu dzīvot glābjošās attiecībās ar Jēzu Kristu – "Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas!" (Ef. 5:15, 16)

PESTĪŠANAS PRIEKS

Dāvids pēc krišanas grēkā savā grēku nožēlas lūgšanas psalmā raksta: "Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu!" (Ps. 51:14) Šāds garīgs prieks par to, ka esi kā kristietis glābts Kristū, ir ļoti svarīgs. Tas dod pareizu izpratni par glābšanas plānu un Jēzus nopelnu, un tad visa dzīve tiek dzīvota ar pateicību Dievam par glābšanu.

SECINĀJUMI

Glābšana nav teorija, bet dzīvs piedzīvojums. Tā sākas ar Dieva aicinājumu, turpinās ar piedošanu, svētdarīšanu un kalpošanu un vainagojas ar mūžīgo dzīvi Kristū.

1888. gada Mineapoles ĢK kongress adventistiem bija kā atgādinājums, ka glābšanas prieks un drošība nevar būt balstīta uz mūsu pašu darbiem, bet tikai Jēzū Kristū. Tā pati vēsts skan arī šodien: mēs esam glābti, lai dzīvotu ticībā un cerībā.

Šodien Dievs aicina arī tevi – pieņem Kristus piedošanu, ļauj Viņam pārveidot savu dzīvi, lai dzīvotu kā Dieva izglābtais – ar prieku, drošību un cerību!

Mīļie draugi, šodien Dievs aicina mūs ne tikai intelektuālā līmenī zināt patiesību par glābšanu, bet dzīvot kā Viņa izglābtajiem. Uzdod sev šos vienkāršos, bet būtiskos jautājumus un sniedz uz tiem godīgu atbildi:

Vai tu esi pieņēmis piedošanu Jēzū Kristū? Vai tu ļauj Viņam pārveidot savu dzīvi? Vai tu esi gatavs palikt uzticīgs līdz galam? Vai Tu apzinies, ka esi glābts, lai glābtu citus?

"Tad nu, Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā, sakņodamies Viņā, augdami Viņā, stipri kļūdami ticībā, kurā esat mācīti, pāri plūzdami savā pateicībā!" (Kol. 2:6, 7)

> Glābšana ikdienā nozīmē dzīvot Kristū – uzticēties Viņam, ļauties Svētā Gara vadībai, kalpot mīlestībā un neatlaidīgi palikt ticībā, raugoties uz cerību, ko Dievs mums ir devis.

ADRA LATVIJA INDIJAS BĒRNU PROJEKTS: 15. MĀCĪBU GADS

Ir sācies jauns mācību gads, un arī mūsu atbalstītie jaunieši Indijā turpina mācības. Kopā viņi ir astoņi – 2 skolēni un 6 studenti. Jaunais rēķins 5 685 EUR apmērā ir samaksāts, pateicoties ziedotājiem, kuri visu gadu ir regulāri ziedojuši, lai uzkrājums būtu pietiekams. Ir ļoti liels un patiess prieks redzēt projekta augļus un piedzīvot, kā Dievs ir svētījis šo darbu, kā arī to, ka Latvijā ir cilvēki, kuri ir atbildīgi par iesākto un turpina ziedot, nepametot bērnus pusceļā. Jau nākamajā gadā varēsim kopā svinēt pirmo augstskolas izlaidumu – Revati būs kļuvusi par profesionālu medicīnas māsu un kalpos cilvēkiem. Vēl pēc gada bakalaura grādu iegūs Manohars un Raješs. Īsajos aprakstos varat lasīt, ka jaunieši vēlas palīdzēt savām mātēm, ģimenei, citiem bērniem un draudzei tad, kad paši kļūs patstāvīgi. Fotogrāfijās mēs arī varam redzēt, kā jaunieši ir izauguši. Lai Dievs svētī visus, kuri ir iesaistījušies šajā sirds darbā!

Ziedo : ADRA Latvija
Ziedojumu konts:
LV77HABA0551002308686
Reģ. Nr. 40008018797
Maksājuma mērķis: Ziedojums Indijas Bērnu Projektam

REVATI MARIKANTI, 22 gadi.

Revati nāk no Kamalapuramas ciema. Mācās *Angel College* 4. kursā, bakalaura programmā (BSc) par medicīnas māsu. Revati tēvs nomira 2023. g. no infarkta, ģimenē palika māte, Revati un viņas divi brāļi, māte strādā lauksaimniecības darbus. Revati mīļākais mācību priekšmets ir psihiatrija un mentālā veselība. Viņai ļoti patīk medmāsas darbs, jo patīk kalpot cilvēkiem, īpaši vecākiem cilvēkiem. Revati mīļākais Bībeles varonis ir Ījabs. Viņš stingri pastāvēja smagajos pārbaudījumos, un Dievs viņu bagātīgi svētīja. Revati ir pateicīga visiem, kas ir ziedojuši viņas mācībām.

***

Kad domāju par Revati, man uzreiz nāk prātā Bībeles pants no 1. Pēt. 3:3, 4 – "Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev apliekat, vai tērps, kurā tērpjaties, bet apslēptais sirds cilvēks neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā – tas ir Dievam dārgs." Revati ir kā lēni un mierīgi plūstoša upe, kas pilna apslēptām bagātībām, rāma, tomēr stipra un varena. Atceros viņu no laika, kad viņa vēl bija pavisam maza meitene un nāca ar saviem diviem mazajiem brālīšiem un vecmāmiņu uz mūsu evaņģelizācijas sanāksmēm Ammapetā, vienmēr paklausīga, klusa, mierīga, vēlākajos gados aizvien mīļa, čakla un pateicīga savai vecaimammai, draudzīga, gatava pakalpot visiem, kam to vajag, rūpīga pret saviem jaunākajiem brāļiem. Nemaz nebrīnos par Revati izvēli – ka savā sirdī viņa izjūt vēlēšanos kalpot īpaši vecāka gadagājuma cilvēkiem. Lai Debesu Tēva gādīgā roka viņu sargā, svētī un vada! (Vineta Krauliņa)

Revati Marikanti

MANOHARS MUPALLA, 21 gads.

Nāk no Tunikipadu ciema. Mācās māszinības *Sruthi College* 2. kursā, bakalaura programmā (BSc) . Manohara tēvs nomira pirms 18 gadiem, kad zēnam bija 3 gadi. Māte strādā lauksaimniecības darbus. Manohara mīļākais priekšmets ir anatomija, viņš saka: "Mācoties anatomiju, mēs varam apbrīnot Dievu kā Radītāju." Viņa mīļākais Bībeles varonis ir Dāvids, jo viņam bija apbrīnojama ticība uz Dievu, kas deva drosmi cīnīties ar Goliātu. Manohara sapnis ir pēc mācību pabeigšanas, kad būs darbs, atbalstīt citu bērnu izglītību, atbalstīt draudzi un uzcelt skaistu māju savai mammai.

***

Atceros Manoharu kā pavisam mazu zēnu, kurš bija kā likteņa trieciena dēļ izmests uz ielas.

Manohars Mupalla

Bārenis. Tēvs miris, bet māte tik dziļā nabadzībā, ka viņai nebija pat ēdiena, ar ko zēnu pabarot. Biju pārsteigta, redzot, ka mūsu mācītājs Džozefs (no cita ciema) par viņu rūpējās un lūdza viņu uzņemt projektā. Manohars vienmēr ir bijis kluss, kā apzinoties, ka dzīvo no citu cilvēku žēlastības, vienmēr maliņā stāvošs, bet šķiet, ka no viņa kopā ar silto smaidu nemitīgi izstaro siltums un pateicība. Neizmērojams prieks, ka, pateicoties šim projektam, viņš tomēr nebūs izmests uz ielas, bet būs "iemests" to cilvēku vidū, kuriem varēs dāvāt savu neizsmeļamo pacietību, rūpes un sirds siltumu. Kungs, lai mūžīga slava Tev, jo Tu esi bāreņu Aizstāvis un Glābējs! (Vineta Krauliņa)

GREISIJA VUTUKURI, 17 gadi.

Mācās 10. klasē, SDA Nuzvidas vidusskolā. Ģimene dzīvo Ammapetas ciemā. Greisijas tēvam ir veselības problēmas, viņš nevar strādāt, vienīgā pelnītāja ģimenē ir mamma. Greisijai ir 14 gadus vecs brālis Ratnaraju, kurš mācās *Nirmal Hridai High School* Khammamas pilsētā. Viņas mīļākais mācību priekšmets ir angļu valoda. Kad Greisijai jautā, kādēļ Dievs būtu jāgodā, viņa atbild, ka bez Dieva mēs nevarētu izdzīvot. Greisijas mīļākais Bībeles varonis ir Jona, jo viņš sludināja Ninives cilvēkiem grēku nožēlu. Kad cilvēki gavēja un izsūdzēja grēkus, Dievs viņiem piedeva un neiznīcināja pilsētu. Tāpat ir arī ar mums – ja nākam pie Dieva un nožēlojam grēkus, Viņš piedod un izglābj mūs Mūžībai. Greisija vēlas palīdzēt nabadzīgiem bērniem tāpat, kā viņa ir saņēmusi palīdzību.

***

Atceros Greisiju kā četrus gadus vecu "lellīti" ar ogļu melnām, apaļām actiņām un izteiksmīgu sejiņu. Viņai šis projekts ir kā stipra virve, kas nolaista bezdibenī, no kura viņa visiem spēkiem cenšas izrāpties ārā. Problēma ir tajā, ka viņas tētis dzer. Viņam ir smaga atkarība. Būdams alkohola reibumā, viņš kļūst izteikti hiperaktīvs un agresīvs. Pirms dažiem gadiem Greisijas mamma bija atnākusi pie manis parādīt visas rētas un brūces, kas radušās vīra vardarbības rezultātā. Mācītāji un draudzes vecākie ir vairākkārt rīkojuši īpašas aizlūgšanas par viņu, runājuši, centušies pārliecināt, bet pēc kāda laika viņš atkal krīt atpakaļ tajos pašos dubļos. Ļoti traģiski! Viņam ir laba balss, viņš zina vai visas mūsu adventistu (indiešu) dziesmas, bieži dzied solo. Bet cik bieži Greisijai ir bijis jāpiedzīvo publisks kauns, kad tētis sadzēries nāk uz mūsu sanāksmēm, sāk uzstādīt savus noteikumus, visus komandēt, meklēt kašķi, un beigās kārtībniekiem nākas viņu ar varu vest prom. Esmu redzējusi izmisumu Greisijas acīs un viņas rokas, kas trīc aiz stresa un bezpalīdzības... Greisijas izglītība ne tikai palīdzēs viņai atrast labu darbu, bet arī dāvās iespēju būt brīvībā un dzīvot savu dzīvi bez varmācības un dzērāja tēva dusmām. Dievs, lūdzu, dziedini Greisijas sāpju sagrauzto sirsniņu, viņas nervus un dvēseli! Lai Tava žēlastība viņu ietin kā segā! (Vineta Krauliņa)

RAJEŠS MARIKANTI, 21 gads.

Dzīvo Kamalapuramas ciemā. Mācās farmāciju Khammamas Farmācijas koledžā, 3. kursā, bakalaura (BSc) programmā. Raješs ir Revati brālis. Viņa mīļākais priekšmets ir farmakoloģija. Pēc izglītības iegūšanas viņš vēlas palīdzēt mātei, brālim un māsai.

***

Mīļās Revati brālis, par kuru vecmāmiņa tik daudzas reizes lūdza, lai viņu paņemam projektā. Revati lūdza mani, un es lūdzu Māri, bet Dievs bija tas, kurš atbildēja ar "jā". Tajā laikā Māris bija ieviesis nosacījumu, ka mēs sponsorējam tikai vienu bērnu no ģimenes, jo gribētāju jau vienumēr bija ļoti daudz. Bet Dievs ir teicis: "Lūdziet, tad jūs dabūsit!" Kā tas notika, es nezinu, bet te nu mēs esam! Kā Indijas lauku zēni uzaudzē muskuļus, es nezinu, bet Raješs ir ar stipru gribasspēku, muskuļots un apņēmības pilns. Lai arī zaudējis tēvu, ticu, ka būs ģimenes atbalsts un palīgs! Debesu Tēvs, lūdzu, vadi Raješu ar Savu vareno un stipro roku! (Vineta Krauliņa)

RAMADEVI VUTUKURI, 19 gadi.

Gimene dzīvo Ammapetas ciemā. Ramadevi mācās mašzinības METAS Medmāsu koledžā, 1. kursā, bakalaura programmā (BSc).
Viņas tēvam ir nopietnas veselības problēmas, tādēļ māte, kura strādā lauksaimniecības darbus, ir vienīgā pelnītāja. Ramadevi ļoti centīgi mācās, jo viņas mērķis pēc izglītības iegūšanas ir strādāt un dzīvot Anglijā, lai varētu sponsorēt daudzu citu bērnu izglītības iegūšanu, kā arī atbalstīt draudzi. Ramadevi mīļākais Bībeles varonis ir Jāzeps. Lai gan brāļi mēģināja viņu nogalināt, pārdeva viņu un Ēģiptē viņš tika netaisnīgi turēts cietumā, Jāzeps palika uzticīgs Dievam, un Dievs viņu svētīja.

Greisija Vutukuri

Raješs Marikanti

Ramadevi Vutukuri

***

Ramadevi ir meitene, kura iet pa dzīves ceļu ar augsti paceltu galvu, kura vienmēr smaida brīnišķīgu, siltu, uzmundrinošu smaidu, bet aiz visa tā stāv garas rūpīga darba un čaklu studiju stundas. Viņa ir meitene, kura saprot, ka atrašanās projektā ir viņas dzīves lielā laimesta biļete, un viņa to prot novērtēt un atbildēt ar izcilību! Tā turpini, mīļā Ramadevi! Kungs Dievs, lūdzu, turpini vadīt Ramadevi pa dzīves ceļiem uz uzvarām, un lai Tavi labie eņģeļi viņu sargā vienumēr! (Vineta Krauliņa)

ARAVINDS KUMARS VUTUKURI, 19 gadi.

Dzīvo Ammapetas ciemā. Ir pabeidzis vidusskolu un gaida uzņemšanu kādā no koledžām Farmācijas bakalaura programmā. Aravinda tēvs nomira pirms 13 gadiem, un zēns palika dzīvot ar māti un māsu. Māte strādā lauksaimniecības darbus un uztur ģimeni. Aravinda mīļākais mācību priekšmets ir dabaszinības. Viņa mīļākais Bībeles stāsts ir par pazudušo dēlu – ka tēvs viņam piedeva un pieņēma atpakaļ ģimenē. Aravinds ir ļoti pateicīgs visiem ziedotājiem, kas viņu atbalsta.

***

Manas mīļās Renukas dēls – Renukas, kura zaudēja vīru un tai gadā ilgi raudāja man uz pleca. Introverts, kluss, mierīgs. Gribēja kļūt par policistu. Priecājos, ka ir izaudzis liels un tagad vēlas studēt farmāciju. Dievam ir azotē Savas svētības! Kungs, lūdzu, turpini darīt Savus brīnumus šai mīļajā ģimenē un Aravinda dzīvē! (Vineta Krauliņa)

AŠVINS VUTUKURI, 14 gadi.

Dzīvo Ammapetas ciemā. Mācās *Sai Merit* skolas 7. klasē. Ašvina tēvs strādā par krāsotāju, bet mātei ir veselības problēmas, kuru dēļ viņa nevar strādāt. Ģimenē ir arī māsa, kura mācās Khammamas valsts skolas 6. klasē. Ašvina mīļākais Bībeles stāsts ir par Dāvidu un Goliātu – kā Dāvida stiprā ticība uz Dievu ļāva viņam uzvarēt.

ŠIVAMANI POTAPINJARA, 19 gadi.

Dzīvo Ammapetas ciemā. Mācās *Sri Vidhya Junior college* 12. klasē. Šivamani tēvs pameta ģimeni pirms 18 gadiem un apprecēja citu sievieti. Viņa mamma strādā lauksaimniecības darbus un gādā par savas nelielās ģimenes iztiku. Šivamani mīļākais priekšmets ir angļu valoda. Viņš vēlas čakli mācīties un strādāt policijā, gādājot taisnību nabadzīgajiem un trūkumā esošajiem. Viņa mīļākais Bībeles varonis ir Dāvids, jo Dāvids uzticējās Dievam un nogalināja Goliātu, paļaujoties uz Dievu. Viņš uzvarēja daudzās kaujās ar Dieva spēku. Tāpat arī mums ir jāuzticas Dievam katrā brīdī. Šivamani ir ļoti pateicīgs par to, ka ir ticis sponsorēts, un arī pats vēlas nākotnē sponsorēt Indijas bērnu programmas skolēnus, kā arī palīdzēt savai mammai.

***

Bērns, kurš izaicināja manu pacietības mēru! Vienmēr kustīgs kā ūdenszāle, īsts "perpetuum mobile" – mūžam enerģijas pilns. Ja pagriezies pa labi, viņš ir te! Ja pagriez galvu pa kreisi, viņš jau ir tur! Gandrīz nespēju noticēt, ka viņš var visu nakti palikt uz vietas savā gultā! Viņš dzīvo bez brāļiem un māsām, divatā ar mammu. Šodien Šivamani ir mūsu prieks un lepnums – visizpalīdzīgākais jauneklis ciemā, mācītāja Džona labā roka un atbalsts. Smaidīgs, gudrs un laipns. Nenogurstošs arī tad, kad ir noguris. Tā gribas, lai pār viņu izlīst īpašas svētības! Dievs, lūdzu, turpini svētīt, turpini sargāt, turpini vadīt! (Vineta Krauliņa)

Mīļie sponsori! Vēlreiz neizsakāmi liela pateicība jums par katru ziedojumu, ko veltāt Indijas bērnu projektam! Šo bērnu liktenis tiek izmainīts, pateicoties jums. Dievs ir gatavs svētīt un vadīt, Viņam tikai vajadzīgas mūsu dāsnās un svētījošās rokas! Slava un pateicība Dievam par visu!

Sagatavoja ADRA Latvija Indijas bērnu projekta koordinatore

Sigita Pešele

Aravinds Kumars Vutukuri

Ašvins Vutukuri

Šivamani Potapinjara

CIK DIEVU IR

KRISTIEŠIEM JEB KURŠ IZDOMĀJA TRĪSVIENĪBU

Oriģinālais video krievu valodā:

Oļegs Bokovs – Kijivas (Ukraina) draudzes "Upstream Church" mācītājs, blogeris

2. daļa[1]

Pagājušajā reizē iesākām aplūkot rakstvietas, kurās Dievs runā par Sevi daudzskaitlī. Taču, ja 1. Mozus grāmatas 1. nodaļa ir vienīgā vieta Bībelē, kur Dievs runā par Sevi šādi, vai tas mūs pārliecina? Taču lieta tāda, draugi, ka tā nebūt nav vienīgā vieta Svētajos Rakstos, kur redzamas norādes uz Dieva daudzskaitlību. Tāpēc turpināsim mūsu izpēti![2]

Piemēram, kad pirmie cilvēki nogaršoja aizliegtā koka augļus, Dievs šo notikumu raksturoja ar vārdiem: "Redzi, cilvēks ir kļuvis kā kāds no mums, zinādams labu un ļaunu! Bet ka tas tagad neizstiepj savu roku un neņem arī no dzīvības koka, un neēd, un nedzīvo mūžīgi!" (1. Moz. 3:22)

"[..] cilvēks ir kļuvis kā viens no mums [..]" – te Dievs atkal runā par Sevi kā par "mums", kā par kādu kopienu, kurā pastāv laba un ļauna atzīšana, un secina, ka nu arī cilvēkam piemīt šīs zināšanas. Domāju, te viss ir acīmredzams, tāpēc dosimies tālāk!

Uzreiz pēc plūdu apraksta Bībelē atrodam vēstījumu par Bābeles torņa celtniecību. Apvienojoties viena kopīga mērķa sasniegšanai, cilvēki strādā vaiga sviedros, vēloties aizsniegties līdz Debesīm un nomest no tām Dievu. Vērojot notiekošo, Visvarenais ar skumjām izsaka šādus vārdus: "Lūk, tā ir viena tauta, un tiem visiem ir viena valoda. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams. Iesim, nolaidīsimies un sajauksim viņu valodu, ka tie vairs nesaprot cits cita valodu." Te atkal redzam, kā Dievs, lemjot pielikt punktu cilvēku dumpim, runā par Sevi daudzskaitlī. Bet arī tas vēl nav viss.

Kad pravietis Jesaja redz Dievu sēžam godībā, augstā, cēlā tronī, redzētais izraisa viņā bailes un dievbijīgas trīsas, un pēc mirkļa viņš dzird runājam To, kura rokās atrodas viss Universs. Lūk, ko mēs lasām: "Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: "Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?" Tad es atbildēju: "Redzi, es esmu še, sūti mani!"" (Jes. 6:8)

Ļaujiet minēt vēl dažas interesantas Rakstu vietas, kuras ir visai grūti izskaidrot ar vienkāršas, cilvēcīgas loģikas palīdzību!

Piemēram, kad Tas Kungs, parādoties vienkārša ceļinieka izskatā, paziņo Ābrahāmam, ka ir nolēmis iznīcināt Sodomu un Gomoru, sentēvs, pārdzīvojot par brāļadēla Lata ģimeni, lūdz Visaugstāko saudzēt šīs pilsētas taisno dēļ. Sarunai noslēdzoties, Tas Kungs dodas uz minētajām pilsētām: ""21 Es iešu un lūkošu, vai viņi ir darījuši pēc tās brēkšanas, kas aizsniegusi Mani, vai ne; to Es gribu uzzināt." [..] 33 Un Tas Kungs aizgāja, kad bija beidzis runāt ar Ābrahāmu. Bet Ābrahāms atgriezās savā vietā." Tālāk lasām: "Bet Tas Kungs lika līt sēram un ugunij pār Sodomu un Gomoru no Tā Kunga, no debesīm. Un Viņš izpostīja šīs pilsētas un visu apgabalu, un visus pilsētas iedzīvotājus, arī zemes augus." (1. Moz. 19:24, 25) Te teikts, ka Tas Kungs, kurš īsi pirms šiem notikumiem baudīja maltīti pie Ābrahāma galda, lika līt sēram un ugunij no Tā Kunga, no debesīm. Dieva vārds, kuru ebreji neizrunā, te minēts divreiz. Iznāk, ka Jahve, kurš nonāca uz zemes, lika līt ugunij no Jahves, kurš atrodas Debesīs. Vai jums nešķiet dīvains šāds izteiksmes veids? Ja iepriekš nebūtu lasījis, ka Dievs par Sevi runā daudzskaitlī, droši vien nodomātu, ka tekstā pieļauta kļūda, kas pārkāpj ne tikai šī teikuma, bet visa vēstījuma loģiku. Tomēr šeit, šķiet, nav nekādas kļūdas, un Mozus te uzrakstīja tieši to, ko vēlējās uzrakstīt.

Arī Psalmos mēs atrodam vārdus, kuri nešaubīgi samulsina lasītāju, ja vien tas cenšas iztēloties uzrakstīto: "Tavs tronis kā Dieva tronis pastāv joprojām un mūžīgi, un taisns ir tavas valdības scepteris. Tu mīli taisnību un ienīsti netaisnību, tāpēc Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svaidījis ar prieka eļļu kā nevienu no taviem bērniem." (Ps. 45:7, 8)[3] Dievs svaida ar prieka eļļu Dievu, lai Viņš kļūtu par ķēniņu? Lai kā jūs necenstos iztulkot šo fragmentu no oriģinālvalodas, jums neizdosies izvairīties no Dieva daudzskaitlības, ko redzam 8. pantā. Ja iepriekš minētie panti kādam vēl varēja likties šaubīgi, tad te nu vairs neatliek vietas nekādām šaubām.

Izskatās, ka Jahves daba nebūt nav tik vienkārša, kā var šķist, izlasot, ka Dievs ir viens. Mūsu turpmākais pētījums sniegs jums vēl lielāku pārliecību šajā jautājumā!

JAHVES EŅĢELIS

Bībelē daudzviet pieminēti eņģeļi, un lielākajā daļā gadījumu tie minēti kā radītas būtnes, izskata ziņā līdzīgas parastiem cilvēkiem. Tie ir gari, kuri kalpo Dievam un pilda Viņa pavēles. Kā likums, kad Rakstos parādās kāds no šiem kalpojošajiem gariem, viņš tiek saukts par Tā Kunga eņģeli vai Dieva eņģeli.

Taču dažkārt mums tiek parādīts cits noslēpumains eņģelis, kurš acīmredzami izceļas uz visu pārējo fona un, šķiet, ir pilnīgi atšķirīgs savā būtībā. Šāda eņģeļa parādīšanās raksturīgs piemērs atrodams Soģu grāmatas 2. nodaļā. Lūk, kāds ir šis apraksts: "Tad Tā Kunga eņģelis devās no Gilgalas augšup uz Bohimu un sacīja: "Es esmu jūs izvedis ārā no Ēģiptes, un Es esmu jūs ievedis tai zemē, ko Es ar zvērestu biju apsolījis jūsu tēviem, un Es sacīju: Es Savu derību ar jums nelauzīšu nemūžam."" (Soģu 2:1) Pievērsiet uzmanību, ka šeit Kunga eņģelis iepazīstina ar sevi kā to, kurš ir izvedis Israēlu no Ēģiptes un noslēdzis derību ar tēviem, un Rakstos ir daudz visdažādāko vietu, kur skaidri pateikts, ka visu šai pantā minēto paveica pats Jahve.

Nu pārcelsimies uz 2. Mozus grāmatu un paskatīsimies, kā ir aprakstīts tas, kurš atklājās Mozum tuksnesī, pavēlot izvest Israēla tautu no Ēģiptes!

"[..] Viņš aizdzina avis pāri tuksnesim un nonāca pie Dieva kalna Horeba. Un Tā Kunga eņģelis viņam parādījās uguns liesmā no ērkšķu krūma, un viņš skatījās, un redzi, ērkšķu krūms dega ugunīs, bet nesadega." (2. Moz. 3:1, 2) Te teikts, ka Mozum degošajā krūmā parādījās Tā Kunga eņģelis, taču mazliet vēlāk uzzinām, ka tas bija... Domāju, jūs jau paši zināt, kurš tobrīd uzrunāja ganu, kam bija lemts kļūt par pravieti! "Un Viņš sacīja: "Es esmu tava tēva Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs." Un Mozus aizklāja savu vaigu, jo viņš bijās Dievu uzlūkot." (2. Moz. 3:6) Tas bija pats Dievs, un tiklīdz Mozus to saprata, viņš tūlīt bijībā aizsedza seju.

Rodas likumsakarīgs jautājums: "Kāpēc veselā virknē piemēru Dievs ir nosaukts par Jahves eņģeli, nevis vienkārši par Jahvi?" Vārds "eņģelis" ivritā ir "malak" (ebr. מַלְאָךְ), un tas nozīmē 'vēstnesis, sūtnis', resp., no degošā krūma ar Mozu runāja Jahves sūtnis, kurš sevi nosauca par Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievu. Interesanti, vai ne? Un šis nebūt nav vienīgais gadījums. Līdzīgas tikšanās ar eņģeli, kurš turpmāk tiek identificēts kā Jahve, bija Ābraham, kad viņš grasījās upurēt Īzaku (1. Moz. 22:10–18), Gideonam, kad viņš slēpās un mala kviešus (Soģu 6:11–22), Hagarei, kad viņa atradās tuksnesī, turklāt divreiz (1. Moz. 16:7–14; 21:17–19), kā arī Simsona vecākiem (Soģu 13. nod.), kad tie saņēma vēsti par dēla piedzimšanu.

Aicinu sīkāk aplūkot Hagares pirmo tikšanos ar Kunga vēstnesi! Atcerēsimies, ka toreiz viņa aizbēga no Sāras, Ābrahāma sievas, kura sāka viņu pazemot, un patvērās tuksnesī. Tālāk notika, lūk, kas! "[..] Bet Tā Kunga eņģelis to atrada pie ūdens avota tuksnesī, pie avota ceļā uz Šūru." (1. Moz. 16:7) Eņģelis uzsāk sarunu ar Hagari un liek viņai atgriezties pie savas kundzes, apsolot būt līdzās un svētīt viņas dēlu. Tālāk lasām: "Un viņa nosauca Tā Kunga vārdu, kas bija runājis uz viņu: Tu esi manas pārdības Dievs, jo viņa teica: "Vai tad es neesmu Viņu redzējusi, kas mani redz!"" (1. Moz. 16:13) Šai notikumā iezīmīgi ir tas, ka ne tikai Hagare identificē Tā Kunga vēstnesi ar Jahvi, bet arī pats Kunga eņģelis, kurš ir neviens cits kā pats Dievs, runā par Jahvi trešajā personā – "Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz viņu: "Redzi, tu esi grūta, un tu dzemdēsi dēlu un sauksi viņa vārdu: Ismaēls, jo Tas Kungs tevi ir uzklausījis tavās bēdās."" (1. Moz. 16:11) Tādējādi noslēpumainā vēstneša vārdos redzams visai skaidrs mājiens uz to, ka pastāv starpība starp Jahves eņģeli, kurš tiek nosaukts par Kungu un Dievu, un pašu Jahvi kā tādu. Citiem vārdiem sakot, vēstnesis nebūt nenoliedz, ka Viņš ir Jahve, taču vēlākajā sarunā ļauj saprast, ka eksistē vēl kāds, kuru Viņš tieši tāpat sauc par Jahvi.

Ceru, jūsu galva vēl nekūp no visām šīm Vecajā Derībā atrodamajām dīvainībām, jo nu vēlos jums piedāvāt pēdējo, bet – kā man šķiet – visinteresantāko, rakstvietu attiecībā uz šo tēmu.

"Redzi, Es sūtu eņģeli tavā priekšā, kas tevi pasargās šinī ceļā un tevi novedīs tanī vietā, ko Es tev esmu sataisījis. Sargies viņa priekšā, klausi tā balsij un nesacelies pret viņu, jo viņš tavus pārkāpumus piedos, jo Mans Vārds mājo viņā." (2. Moz. 23:20, 21) Tuksnesī Dievs apsola israēliešiem sūtīt viņu priekšā eņģeli, kurš vadīs viņus un sargās ceļā uz Apsolīto zemi. Israēlam ir jāklausa šim eņģelim, jo Viņš ir Dieva atklāsmes un piedošanas avots. Tālāk – pievērsiet uzmanību! – Jahve paziņo: "Mans Vārds mājo viņā."

Leksēma "vārds" Bībelē nozīmē 'būtība' un šajā gadījumā norāda uz personisku Kunga klātbūtni. Tādējādi šajā rakstvietā Jahve runā par vēstnesi, kuram ir tāda pati būtība kā Viņam pašam. Resp., šis eņģelis arī ir Jahve, bet cits, un tieši Viņš vedīs Israēlu un Kānaānu.

Mūsu priekšā ir viena no nedaudzajām Rakstu vietām, kur Jahve tieši paziņo par cita Jahves eksistenci, un šis apstāklis piešķir minētajai Rakstu vietai milzīgu vērtību visa mūsu pētījuma kontekstā.

Kā redzat, Vecajā Derībā vienīgā Dieva daba tiek atklāta kā nebūt ne vienkārša, bet gan kā noslēpumaina, daudzšķautņaina un visai sarežģīta. Dievs nav vienkārši viens, bet gan noslēpumaina daudzskaitlība, kuru neņemas izskaidrot neviens pravietis.

Zinot to visu, esam gatavi turpināt mūsu tēmas izpēti Jaunās Derības kontekstā!

(Turpinājums nākamajā numurā.
Tulkoja Anitra Roze.

---

[1] Sākums žurnāla "Adventes Vēstis" 2025. gada jūlija/ augusta numurā.

[2] Tulkotāja pievienots ievads.

[3] Autora izteiktā doma latviešu tulkojumā nav pamanāma, bet tā atklājas, piem., Bībeles teksta Sinodālajā tulkojumā krievu valodā: "Престол Твой, Боже, вовек; жезл правоты – жезл царства Твоего. Ты возлюбил правду и возненавидел беззаконие, посему **помазал Тебя, Боже, Бог Твой елеем радости** более соучастников Твоих." (Псалтирь 44:7, 8; izcēlums pievienots). Latviešu valodā tas būtu tulkojams šādi: "Tavs tronis, Dievs, pastāv mūžīgi, un taisns ir Tavas valdības scepteris. Tu mīli taisnību un ienīsti netaisnību, tāpēc **Tavs Dievs, Tevi, Dievs, ir svaidījis ar prieka eļļu** kā nevienu no Taviem bērniem." (Tulk. piez.)

VESELĪBA

ĒŠANA STARP ĒDIENREIZĒM

Žurnālā *Life and Health* jau pirms daudziem gadiem tika publicēts šāds pētījums:

Lai novērtētu kuņģa normālu iztukšošanās laiku, tika veikti radioloģiski izmeklējumi – rentgenogrāfija pēc testa maltītes. Ārsti pirms pētījuma novērtēja ēdiena saturu, paredzamo pārstrādes ilgumu un pacientu veselības stāvokli. Kuņģa saturs, kas pēc ēdienreizes kuņģī saglabājās vairāk nekā 5 stundas, tika uzskatīts par patoloģisku novērojumu. Vesela kuņģa iztukšošanās procesam pie šiem nosacījumiem vajadzēja notikt laikā no 2,5 līdz 4 stundām. Veiktajos pētījumos testa maltītes sastāvēja no graudaugu pārslām ar piedevām, maizes, vārītiem dārzeņiem un olas. Rentgenogrāfisko pārbaužu laikā tika konstatēts, ka, neēdot starp ēdienreizēm, kuņģis parasti iztukšojās mazāk nekā 4,5 stundās.

Tajā pašā pētījumā vairākas dienas pēc iepriekšējās testa brokastu maltītes tiem pašiem pētījuma dalībniekiem tika atkārtoti pasniegtas identiskas brokastis (graudaugu pārslas ar piedevām, maize, vārīti dārzeņi, ola). Tomēr šoreiz katram dalībniekam 2 stundu laikā pēc brokastīm tika iedota uzkoda. Pētījuma rezultāti bija visai negaidīti:

1. dalībnieks 2 stundas pēc brokastīm apēda vafeli.

Pēc 6 stundām viņa kuņģī joprojām tika konstatēta pārtika, bet pēc 9 stundām vairs nē.

2. dalībnieks 2 stundas pēc brokastīm apēda sviestmaizi ar zemesriekstu sviestu.

Pēc 9 stundām viņa kuņģī joprojām atradās pārtika.

3. dalībnieks 2 stundas pēc brokastīm apēda ķirbju pīrāga gabaliņu un izdzēra glāzi piena.

Pēc 9 stundām viņa kuņģī tika konstatēts ievērojams nesagremotās pārtikas daudzums.

4. dalībnieks 1,5 stundas pēc brokastīm apēda pus šķēli maizes ar sviestu un turpināja to atkārtot ik pēc 1,5 stundām visas dienas garumā (vakariņas netika pasniegtas).

Pēc 9 stundām tika konstatēts, ka vairāk nekā puse no sākotnējā brokastu maltītes apjoma joprojām atradās kuņģī.

5. dalībniekam plkst. 8.00 tika pasniegtas testa brokastis. Divas reizes no rīta un divas reizes pēcpusdienā viņam papildus tika pasniegts pa šokolādes konfektei.

Plkst. 21.30 – 13,5 stundas pēc brokastīm – vairāk nekā puse no rīta maltītes joprojām atradās kuņģī.

Pētījuma rezultāti apliecina, ka ēšana starp ēdienreizēm kavē kuņģa iztukšošanos. Katru reizi, kad tiek uzņemts jauns ēdiens, gremošanas process it kā atsākas no jauna, pirms iepriekšējais saturs ir pilnībā sagremots. Tas noved pie gremošanas sistēmas pārslodzes, lēnākas kuņģa iztukšošanās, kas savukārt izraisa kuņģa un zarnu trakta traucējumus. Turklāt šie traucējumi var negatīvi ietekmēt visu organismu – tiek pārslogota kuņģa un zarnu trakta darbība, samazinās vielmaiņas efektivitāte, kas noved pie samazinātām garīgās koncentrēšanās spējām, fiziska noguruma un emocionālas nestabilitātes. Ilgstoša pārtikas atrašanās kuņģī veicina arī daļējas fermentācijas un pūšanas procesus, kā rezultātā veidojas toksiskas vielas, piemēram, aldehīdi, spirti, amīni, esteri. Rezultātā cieš smadzenes, aknas, nieres un nervu sistēma kopumā.

Arī Dievs caur Praviešu Gara atziņām mudina mūs izmantot veikto pētījumu atziņas:

- "Ēdienreižu starplaikā jums nevajadzētu ļaut pat ne kumosam nonākt jūsu mutē. Ēdiet, cik jums vajadzīgs, bet ēdiet to ēdienreizē un tad gaidiet līdz nākošajai maltītei." ("Liecības draudzei", 2. sējums, 373. lpp.)
- "Rūpīgi jāievēro ēšanas regularitāte. Ēšanas starplaikā nav jābauda nekas – nekādi saldumi, rieksti, augļi vai kaut kas cits. Ēšana nelaikā izjauc gremošanas orgānu harmonisku darbību, un tas kaitē veselībai un možumam. Kad bērni sēžas pie galda, viņiem vairs negaršo veselīgais ēdiens, viņi alkst pēc kaitīgā." ("Kristus dziedinošā kalpošana", 384. lpp.)
- "Pēc kārtējās ēdienreizes kuņģim jāļauj atpūsties piecas stundas. Līdz nākamajai ēdienreizei kuņģī nedrīkst ielaist nevienu pārtikas daļiņu. Šajā laikā kuņģis veiks savu darbu un pēc tam būs atkal gatavs pārstrādāt nākamo maltīti." ("Counsels on Diet and Foods", 1905, CD 179.1.)

Izmantotie resursi

Garnsey, Charles E., *Eating Between Meals: What the X-ray Shows, Life and Health,* April 1924, pp. 56-57.

Haysner, C. A., N.D. and Julius Matson, R.N., *Effect of Eating Between Meals on the Emptying Time of the Stomach, Life and Health,* September 1931, pp. 130-131.

Johnson, Gilbert, M.D., *Shall We Eat Between Meals? Life and Health,* September 1936, pp. 10-11, 24.

Paoli A., Tinsley G., Bianco A., Moro T. *The Influence of Meal Frequency and Timing on Health in Humans: The Role of Fasting. Nutrients.* 2019 Mar 28;11(4):719.

Wilkinson MJ, et al. *Ten-Hour Time-Restricted Eating Reduces Weight, Blood Pressure, and Atherogenic Lipids in Patients with Metabolic Syndrome. Cell Metabolism.* 2020 Jan 7;31 (1):92-104.e5.

Che T., Yan C., Tian D., et al. *Time-restricted feeding improves blood glucose and insulin sensitivity in overweight patients with type 2 diabetes: a randomised controlled trial. Nutr Metab (Lond).* 2021;18:88.

Sagatavoja Baiba Bērziņa

PA ELENAS VAITAS DARBU LAPPUSĒM

KRISTUS LĪDZSTRĀDNIEKI

Elena Vaita

[..] Dievs sadarbojas ar mūsu pūlēm. Ar savu nevērību un savtīgumu mēs varam aizslēgt ceļu grēciniekiem. Vajadzētu būt ļoti čakliem, cenšoties glābt tos, kas vēl atrodas maldos, bet kas tomēr interesējas par patiesību. Kalpošanai Kristum ir vajadzīga tikpat liela gudrība kā vadot armiju, kura aizstāv cilvēku dzīvību un brīvību. Ne katrs var gudri un saprātīgi strādāt pie dvēseļu glābšanas. Šajā darbā ir vajadzīgs daudz nopietnu un dziļu pārdomu. Kunga darbu mēs nevaram sākt gadījuma pēc, uz labu laimi un tad gaidīt panākumus. Kungam vajadzīgi prātīgi, apdomīgi cilvēki. Jēzus aicina līdzstrādniekus, bet ne tādus, kas paši ir nedroši. Dievam vajadzīgi pareizi domājoši, saprātīgi cilvēki, kas veiktu lielo dvēseļu glābšanai nepieciešamo darbu.

Mehāniķi, juristi, tirgotāji un dažādu arodu un profesiju ļaudis mācās, lai būtu sava darba pratēji. Vai Kristus sekotājiem vajadzētu būt mazāk gudriem sevi apliecināt par Viņa kalpiem, tomēr nezināt, kādā veidā un ar kādiem līdzekļiem jāstrādā? Mūžīgās dzīvības iegūšana stāv pāri visiem laicīgiem apsvērumiem. Lai vadītu dvēseles pie Jēzus, vajag pazīt cilvēcīgo dabu un cilvēku uzskatus. Vajag daudz pārdomu un sirsnīgu lūgšanu, lai saprastu, kā atklāt patiesību un pareizi tuvoties vīriem un sievām.

Dažas straujas, impulsīvas, kaut arī godīgas dvēseles tūlīt pēc paskaidrojošas uzrunas bez takta izjūtas tuvojas tiem, kas nav ar mums, un rezultātā pasludinātā patiesība šiem cilvēkiem kļūst nepatīkama un pretīga. "[..] šīs pasaules bērni savās lietās ir gudrāki par gaismas bērniem." (Lk. 16:8) Veikalnieki un politiķi mācās laipnību. Viņu gudrība ir padarīt sevi tik pievilcīgus, cik vien iespējams. Viņi mācās uzrunas un izturēšanās veidu, lai uz apkārtesošo prātu atstātu vislabāko iespaidu. Mērķa sasniegšanai viņi izlieto savas zināšanas un spējas, cik vien lietpratīgi iespējams. Tie, kas apliecina ticību Kristum, priekšplānā izvirza bezgala daudz nevajadzīga un līdz ar to aizsprosto ceļu uz krustu. Neskatoties uz visu to, ir daži cilvēki, kurus patiesība tik dziļi pārliecina, ka viņi pārvar drosmi atņemošos apstākļus un šķēršļus, lai tikai to iegūtu. Bet, ja tie, kas tic patiesībai, būtu šķīstījuši savu prātu, tai paklausot, ja būtu izjutuši zināšanu un smalkas, taktiskas uzvešanās lielo nozīmi Kristus darbā, tad tur, kur tagad izglābta viena dvēsele, varētu būt divdesmit.

Pēc cilvēka atgriešanās pie patiesības nevar pārtraukt par viņu rūpēties. Liekas, ka daudziem sludinātajiem izgaist centība, līdzko viņu darbam parādījušies kādi panākumi. Viņi neizprot, ka šiem tikko atgrieztajiem vajadzīga audzināšana – modra uzmanība, palīdzība un ierosinoši pamudinājumi. Viņus nedrīkst atstāt vienus par laupījumu sātana visstiprākajām kārdināšanām; viņiem jāmāca pienākumi, jāizturas pret viņiem laipni, jāvada, jāapmeklē un kopīgi jālūdz, šīm dvēselēm jāpasniedz barība, katrai īstā laikā. Nav brīnums, ka daži, kļuvuši mazdūšīgi, ceļā pagurst un paliek vilkiem par barību. Sātans seko viņiem. Viņš sūta savus aģentus, lai atkal atgrieztu savās rindās dvēseles, kuras bija zaudējis. Vajadzētu vairāk tādu tēvu un māšu, kas uzņemtu šos mazuļus ticībā, spiestu tos pie savas sirds, iedrošinātu viņus un lūgtu par viņiem, lai viņu ticība netiktu sajaukta!

Sludināšana ir tikai maza daļa no dvēseļu glābšanas darba. Dieva Gars pārliecina grēciniekus par patiesību un ieliek tos draudzes rokās. Sludinātāji var darīt savu daļu, bet viņi nekad nevar paveikt to darbu, kas jādara draudzei. Dievs prasa, lai Viņa draudze auklētu, koptu un audzinātu šos ticībā un piedzīvojumos jaunos locekļus, lai ietu pie viņiem ne ar nolūku tenkot, bet lūgt, runāt uz viņiem vārdus, kas būtu "kā zelta āboli sudraba traukā".

Mums visiem jāpētī raksturs un uzskati, lai zinātu, kā gudri izturēties pret dažādiem cilvēkiem un kā vislabāk viņiem palīdzēt pareizi izprast Dieva Vārdu un vest patiesi kristīgu dzīvi. Mums vajadzētu ar viņiem kopā lasīt Bībeli un virzīt viņu prātu prom no laicīgām lietām pie mūžīgām interesēm. Dieva bērnu pienākums ir būt misionāriem un iepazīties ar tiem, kuriem vajadzīga palīdzība. Ja kāds zem kārdināšanām sāk grīļoties, tad viņam jāpieskaras uzmanīgi un jārīkojas gudri, uz spēles tad ir liktas cilvēka mūžīgās intereses, un to cilvēku vārdi un darbi, kas strādā viņu labā, var būt par dzīvības smaržu uz dzīvību vai nāves smaržu uz nāvi.

Reizēm nāk priekšā gadījumi, kas prasa nopietnas, lūgšanu pilnas pārdomas. Attiecīgajam cilvēkam ir jāparāda viņa patiesais raksturs, jāļauj izprast viņa dabas un temperamenta īpatnības un jāatklāj vājības. Pret viņu jāizturas saprātīgi. Ja ar šo gudro un pacietīgo darbu var viņu aizsniegt, var skart viņa sirdi, tad viņu pie Kristus saistīs stipras saites un viņš iemācīsies paļauties uz Dievu. Ak, redzot tādu darbu, līksmojas visas Debesis, jo dārgā dvēsele tad tiek atsvabināta no sātana valgiem un izglābta no nāves! Ak, vai neatmaksājas saprātīgi strādāt dvēseļu glābšanas darbā? Kristus par tām maksājis ar Savu dzīvību, un vai Viņa sekotājiem būtu jājautā: "Vai es esmu sava brāļa sargs?" Vai mums nevajadzētu strādāt pilnīgā saskaņā ar Meistaru? Vai mums nevajadzētu vērtēt dvēseles, par kurām Pestītājs ir miris?

("Liecības draudzei", 4. sēj., 68., 69. lpp. Turpinājums nākamajā numurā.)

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes veidotāja

DROSME PATEIKT "NĒ"

Drosme pateikt "nē" nav vājuma, bet brieduma pazīme. Dažkārt mēs baidāmies atteikt, jo nevēlamies izraisīt konfliktu, likt vilties vai zaudēt citu labvēlību.

Būt kristietim nozīmē dzīvot pēc Dieva Vārda principiem – ne vien tur, kur tas ir viegli un ērti, bet īpaši tur, kur no mums tiek prasīta drosme. Viena no šādām situācijām ir spēja pateikt "nē" pasaules kārdinājumiem, kompromisiem, grēkam un lietām, kas nesaskan ar Dieva prātu. Kristīgā dzīve ne vienmēr ir vienkārša. Dažkārt pasaule spiež mūs piekrist – vienalga, vai tas būtu spiediens darīt to, ko dara "visi", vai arī bailes tikt izstumtam vai pārprastam. Bet Dievs mūs aicina būt gaismai pasaulē (Mateja 5:14), un gaisma nevar pielāgoties tumsai. Mēs esam aicināti būt drosmīgi!

Bībele mums sniedz vairākus piemērus, kur ticīgi cilvēki izvēlējās paklausīt Dievam, nevis cilvēkiem, pat ja tas nozīmēja atteikšanos, risku vai neērtības. Viens no spēcīgākajiem piemēriem ir trīs jaunekļi: Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego (Daniēla 3. nodaļa), kuri atteicās pielūgt ķēniņa uzcelto zelta tēlu. Viņu drosmīgais "nē" nebija spīts, bet uzticība Dievam, pat ja tas maksātu viņiem dzīvību. Viņi sacīja: "Mūsu Dievs, ko mēs godājām, var mūs izglābt no degoša cepļa, un Viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, ķēniņ. Bet, ja Viņš to arī nedarītu, tad tev būs zināt, ak, ķēniņ, ka mēs negodāsim tavus dievus un nepielūgsim to zelta tēlu, ko tu uztaisīji." (Daniēla 3:17, 18)

Līdzīgi Pēteris un apustuļi skaidri saka: "Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem." (Apustuļu darbi 5:29) Šie vārdi atspoguļo stingru mugurkaulu un drosmi atteikties no lietām, kas neatbilst Dieva gribai.

Kristīgā drosme nav bravūra, tā ir klusā, iekšējā pārliecība, ka Dievs ir ar mums, kad sakām "nē" tam, kas mūs attālina no Viņa. Tas nav noraidījums cilvēkiem, bet apzināts "jā" Dieva ceļam. Kad sakām "nē" tam, kas mūs attālina no Viņa, mēs apliecinām savu ticību un identitāti Viņā.

Arī Jēzus, kārdināts tuksnesī, trīs reizes atteica sātanam, sakot: "Stāv rakstīts..." (Mateja 4. nodaļa) Viņš mācīja: "Bet jūsu vārdi lai ir: jā, jā! nē, nē! Kas pāri par to, tas ir no ļauna." (Mateja 5:37) Tas aicina uz skaidrību, patiesumu un godīgumu, nevis liekulīgu piekrišanu. Drosme pateikt "nē" ir saistīta ar robežu apzināšanos, vērtību izpratni un uzticību Dievam. Lūdzot Dievam gudrību (Jēkaba 1:5), mēs varam iemācīties, kad un kā pateikt "nē" ar mīlestību, bet stingri, saglabājot savu iekšējo mieru un cieņu pret sevi un citiem. Tavs "nē" var būt visdrosmīgākais un vispareizākais solis uz priekšu.

Dažreiz "nē" ir jāpasaka nevis citiem, bet sev. Šī ir viena no grūtākajām drosmes formām – atteikties no slinkuma, lepnuma, vēlmes atriebties vai iet vieglāko ceļu. Pāvils rakstīja: "Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams." (1. Korintiešiem 9:27) Tas parāda iekšējo disciplīnu, kas arī ir drosme pateikt "nē".

Dievs pats dažkārt atbild uz lūgšanām ar "nē" – ne tāpēc, ka nemīl, bet tāpēc, ka Viņš redz labāko. Tāpat kā mīlošs vecāks neļauj bērnam darīt visu, ko vien tas vēlas, arī Dievs dažreiz aizliedz vai aizkavē lietas, kuras mēs uzskatām par labām, bet kas īstenībā mūs var ievainot, attālināt no Viņa vai kavēt mūsu aicinājumu. Reizēm Dievs neizpilda mūsu lūgšanas uzreiz, lai mūs padziļinātāk audzinātu, veidotu izturību un paļāvību uz Viņu, nevis uz sevi vai apstākļiem. Dažkārt Dievs saka "nē", lai mēs pievērstos Viņam, nevis Viņa dāvanām. Dievs negrib būt tikai līdzeklis mūsu mērķu sasniegšanai, Viņš vēlas attiecības. Kad lūgšanas netiek atbildētas tā, kā mēs vēlamies, mēs esam spiesti meklēt Dieva vaigu, ne tikai Viņa roku.

Jēzus pats Ģetzemanes dārzā lūdza: "Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!" (Lūkas 22:42) Dievs neteica "jā" Jēzus lūgšanai, bet caur šo "nē" tika atvērts ceļš uz mūsu pestīšanu. Dieva "nē" nav noraidījums, tā ir atbildīga un dziļa mīlestība. Mēs bieži redzam vienu posmu, bet Viņš redz visu stāstu. Mums jāiemācās uzticēties Viņam pat tad, kad nesaņemam to, ko vēlamies.

""Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi," saka Tas Kungs. "Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām."" (Jesajas 55:8, 9)

"Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti." (Romiešiem 8:28)

Lai pietiek ticības pieņemt Dieva "nē" ar paļāvību, zinot, ka aiz katra "nē" stāv lielāks plāns, dziļāka mīlestība un drošs ceļš uz Viņa labāko! Lai Dievs dod mums drosmi pateikt "nē" tad, kad tas ir pareizi, gudrību atšķirt labo no ļaunā un spēku stāvēt par patiesību arī tad, kad tas nav viegli – jo paklausība Dievam vienmēr nes svētību!

Jēzus satika ģimeni Betānijā

Bērnu kalpošanas nodaļas komanda: Brigita Avišāne, Margarita Grīvāne, Mārīte Lipska, Elizabete Rezņikova un Emīlija Trubeckaja.

ATMIŅAS PANTS

"Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." Mateja 6:33

Reiz Jēzus ieradās Betānijā un pieklauvēja pie kāda viesmīlīga nama durvīm.

"Nāc, lūdzu, iekšā!" aicināja sieviete, kura atvēra durvis. Tā bija Marta. Viņa bija tik laimīga un priecīga, ka Lielais Skolotājs ieradies viņu mājā atpūsties un stiprināties.

"Marija!" Es varu iedomāties, kā viņa sauca māsu. "Marija! Mācītājs ir atnācis pie mums! Ātrāk! Klāj galdu, iekur pavardu!"

Māja kļuva gluži kā bišu strops. Marta rosījās un uztraucās, lai tikai pēc iespējas labāk varētu uzņemt augsto Viesi. Pamazām no virtuves sāka plūst patīkamas smaržas un bija dzirdama trauku šķindēšana. Viss liecināja, ka Marta gatavo lielisku azaidu Mācītājam. Tad viss apklusa un atskanēja Martas balss.

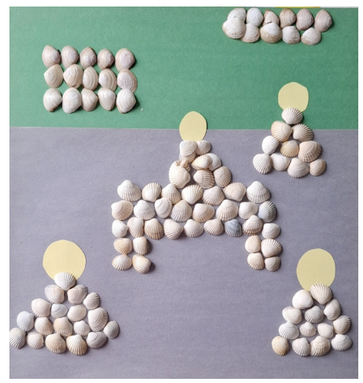
"Marij! Kur tu esi? Marij! Nāc, palīdzi! Marija!" Pēc tam bija dzirdami steidzīgi soļi no virtuves uz istabu.

"Lūk, kā!" izsaucās Marta, ieraudzījusi, ka Marija sēž pie Jēzus kājām un klausās Viņā. Vērsdamās pie Viesa, Marta teica: "Kungs, Tu neko nesaki par to, ka māsa mani atstājusi, lai es viena kalpotu? Saki jel viņai, lai viņa man palīdz!"

Kā vienmēr Jēzus paskatījās uz sievieti un pasmaidīja. "Marta, Marta," Viņš maigi sacīja, "Tu rūpējies un zūdies par daudzām lietām. Bet tikai vienas lietas vajag, Marija sev izraudzījusies labo daļu, tā viņai netaps atņemta."

Es negribu pieļaut domu, ka Jēzus nebūtu novērtējis visu to, ko Viņam bija sagatavojusi Marta – bez šaubām, tas bija svarīgi –, bet Viņš redzēja, ka Martai ir nepieciešama pamācība.

Jūs zināt, ka Jēzus tur atradās tikai vienu dienu, iespējams, tikai dažas stundas. Marta šo laiku izlietoja, lai pēc visiem likumiem uzņemtu cienījamu Viesi. Bet Marija izlietoja

Anna Benjamīna Kušnere. Jēzus satika ģimeni Betānijā.

šo vienīgo brīnišķīgo izdevību, lai sarunātos ar lielo Skolotāju, jo Viņš taču atradās viņu mājās. Marija zināja, ka citas tādas izdevības vairs nebūs. Šo laiku vajadzēja izmantot, jo viņai bija tik daudz jautājumu! Viņa vēlējās jautāt par Jēzus mācību, par Viņa valstību. Vairāk taču nebūs tādas iespējas, un Marija izlietoja dārgo laiku. Tā bija "labā daļa".

Marta, palikdama virtuvē, sev izvēlējās ēdienu gatavošanu, bet Marija izvēlējās atrasties pie Kristus kājām, klausoties Viņā. Daudziem no mums ir jāizvēlas tā "labā daļa", kuru izvēlējās Marija. Tomēr nereti mēs esam līdzīgi Martai, pavadīdami savu dzīvi nebeidzamā steigā, mums nepaliek laika lūgšanai, Bībeles lasīšanai, dievkalpojumu apmeklēšanai. Protams, mēs nevaram atteikties no saviem ikdienas pienākumiem. Bet mācīsimies atšķirt galveno no mazāk svarīgā! Ja izvēlēsimies labo daļu, neviens mums to nevarēs atņemt. Neviens!

Reiz Jēzus saņēma ziņu no Betānijas, no Martas un Marijas. Paziņojums bija ļoti īss, kā telegramma: "Kungs, redzi, tas, ko Tu mīli, guļ slims." Viss, viņas pat neteica: "Lūdzu, atnāc!" Māsas bija tik pārliecinātas, ka Jēzus nāks pie viņām nekavējoties. Tomēr Viņš nenāca, un ne tāpēc, ka neskumtu par Lācaru, Martu un Mariju. Nē, protams, nē! Bībelē sacīts, ka Viņš šo ģimeni ļoti mīlēja. Kāpēc tad Viņš kavējās nākt veselas divas dienas? Lūk, tieši to vēlējās zināt apustuļi. Bet viņi to sapratīs vēlāk – to, ka Lācara slimība bija "Dievam par godu".

Jēzus teica: "Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis."

"Tas ir ļoti labi," runāja apustuļi. "Ja viņš ir aizmidzis, tad viņš izveseļosies."

Tad Jēzus skaidri pateica, ka Lācars ir miris. Viņš lietoja vārdu "aizmidzis" tādēļ, ka nāve tiešām līdzinās miegam. Tas ir līdzīgi kā, kad mēs vakarā liekamies gulēt un guļam tik ilgi, kamēr mūs kaut kas pamodina.

Nu viņi steidzās uz Betāniju. Mācekļi brīnījās, kā Jēzus zina, ka Lācars ir miris, un bažījās, vai viņi paspēs nokļūt laikā uz bērēm. Nē, viņi nepaspēja. Jēzus ne pārāk steidzās. Kad viņi ieradās Betānijā, izrādījās,

Marija Kušnere. Jēzus satika ģimeni Betānijā.

ka pagājušas jau četras dienas, kopš Lācars apglabāts.

"Kungs," sacīja Marta, "ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris."

Bez šaubām, viņai bija taisnība. Viņa nepavisam nevarēja saprast, kādēļ Jēzus nenāca tūlīt, tikko viņa nosūtīja ziņu. Taču tad viņa pateica kaut ko, ko Jēzum bija ļoti patīkami dzirdēt.

"Bet arī tagad es zinu, ka visu, ko Tu no Dieva lūgsi, Dievs Tev dos!"

Tas liecināja, ka, neskatoties uz daudzajiem darbiem un mājas rūpēm, Marta mīlēja Jēzu tāpat kā Marija un uzticējās Viņam.

"Tavs brālis celsies augšā!" Jēzus viņai maigi sacīja.

"Es zinu, ka viņš celsies augšā, kad mirušie celsies augšā, pastarā dienā," Marta teica.

"Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība," Jēzus atbildēja, un tie ir vieni no skaistākajiem Viņa sacītajiem vārdiem. "Kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs. Un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu tam tici?"

"Jā, Kungs," Marta atbildēja, "es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls." Cik brīnišķīga atziņa!

"Bet kur ir Marija?" jautāja Jēzus.

Marta iegāja mājā un atrada tur savu māsu starp daudzajiem līdzi jutējiem, kuri mēģināja viņu mierināt.

"Mācītājs atnācis," Marta čukstēja, "un tevi aicina!" Klusēdama Marija

Tilānija Kušnere. Jēzus satika ģimeni Betānijā.

Stefans Kušners. Jēzus satika ģimeni Betānijā.

piecēlās un gāja māsai līdzi. Domādami, ka māsas iet uz kapu, visi klātesošie viņām sekoja. Tas bija ļoti skumjš skats. Marija nerimstoši raudāja, un kopā ar viņu raudāja arī citi.

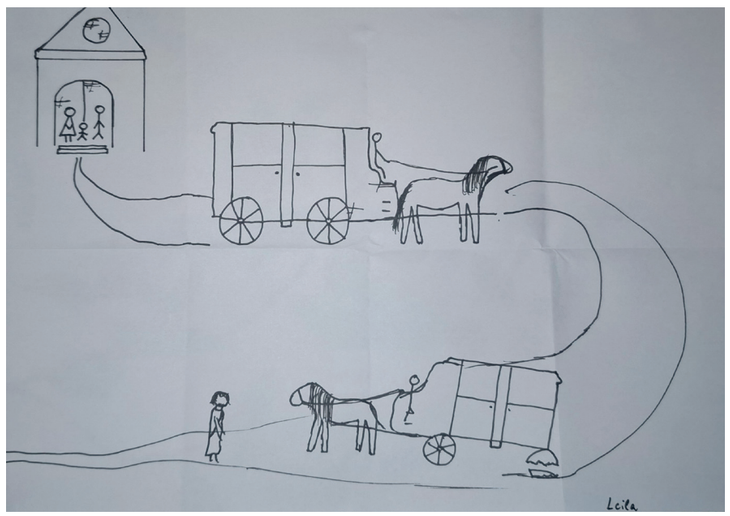
Tad Marija ieraudzīja Jēzu. "Kungs!" viņa vaimanādama iesaucās, "ja Tu būtu šeit bijis, mans brālis nebūtu miris!"

Jēzus vairs necentās neko skaidrot, bet pajautāja: "Kur jūs viņu esat likuši?"

"Kungs, nāc un redzi!" Marija atbildēja. Viņi devās uz kapu. Visi raudāja, un arī Jēzus raudāja. Bībelē izsacīti ļoti dārgi vārdi: "Jēzus raudāja." Asaras ritēja pār lielā mīlestības Ķēniņa seju, Viņš raudāja kopā ar sērojošiem.

"Redzi, cik ļoti Viņš to ir mīlējis!" daži runāja. Jā, protams! Mēs varam sacīt: "Redzi, kā Viņš mīl visus!" Jo Viņš raudāja ne tikai par Martu un Mariju, Viņš jūt līdzi visos laikos visiem, kuri apglabā savus tuviniekus – veciem un jauniem, nabadzīgiem un bagātiem. Jēzus asaras liecina par Viņa līdzjūtību pret mums. Ja jūtaties vientuļi un noskumuši, domājiet par Viņu! Viņš mierina visus, jo Viņa mīlestības pilnā sirds jūt līdzi katram viņa bēdās.

Nonākuši pie alas, kurai priekšā bija aizvelts milzīgs akmens, visi sērotāji apstājās, gaidīdami, ko Jēzus tagad darīs.

Leila Amālija Kušnere. Jēzus satika ģimeni Betānijā.

"Noveliet akmeni!" Viņš pavēlēja. Visi bija pārsteigti. Vienmēr apdomīgā Marta ieteica to nedarīt.

"Ir jau pagājušas četras dienas, kopš viņš ir kapā," Marta sacīja, ņemdama vērā, ka mirušā miesas jau sākušas trūdēt. Redzēdams viņas neticību, Jēzus noteikti atbildēja: "Vai es tev nesacīju: ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību?"

Akmens tika novelts. Tad Jēzus sāka lūgt: "Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis!" Viņš runāja tā, it kā jau iepriekš būtu kaut ko lūdzis. Pēc tam Jēzus turpināja: "Es jau zināju, ka Tu katrā laikā Mani paklausi, bet apkārt stāvošo ļaužu dēļ Es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis."

Pūlī iestājās dziļš klusums. Visi pārstāja raudāt un uzmanīgi raudzījās uz Jēzu. Ko Viņš vēlas darīt? Vai tiešām Viņš atdzīvinās cilvēku, kurš apglabāts pirms četrām dienām?

Tad atskanēja Jēzus pavēle: "Lācar, nāc ārā!"

Visu acis vērsās uz tumšo alu. Iekšpusē bija dzirdams troksnis. Kāds tuvojās izejai. Neticami, bet tieši tā notika! Pēc acumirkļa parādījās Lācars. Viņa izskats bija ļoti neparasts. Viņš bija viscaur ietīts līķautā, jo tā senāk apbedīja mirušos. Kā viņš varēja iznākt no alas, ir apbrīnojami, bet viņš iznāca, un visi viņu redzēja.

"Atraisiet viņu un ļaujiet viņam iet!" Jēzus sacīja, un viņi to atraisīja. Kāds nu bija atkalredzēšanās prieks! Es varu iedomāties, kā Lācars metās Marijas un Martas apkampienos un skūpstīja māsas. Pēc tam viņš spieda roku visiem vecajiem draugiem, kuri necerēja viņu vairs redzēt. Protams, tiem bija grūti visam ticēt, un viņi jautāja, ko Lācars juta, būdams miris, bet viņš neko neatcerējās un jutās kā pamodies no dziļa miega.

Lūk, Jēzus atkal bija pārvērtis bēdas priekā un asaras smaidos un laimē! Marija un Marta meklēja Jēzu, lai pateiktos Viņam par palīdzību. Bet Viņa nekur nebija. Viņš bija aizgājis.

No Artūra Maksvela grāmatas "Bībeles stāsti bērniem".

ARABELLA

Sveika, Arabella!

Sveiki!

Paldies, ka piekriti intervijai! Cik Tev ir gadu?

Man ir desmit gadi.

Kur Tu dzīvo?

Es dzīvoju Bauskā.

Kurai draudzei Tu piederi?

Bauskas Septītās dienas adventistu draudzei.

Brīnišķīgi, ka arī Tavā pilsētā ir draudze! Arabella, vai zini, ko nozīmē Tavs vārds? Tas ir īpašs!

Jā, es zinu, ko nozīmē mans vārds. Tam ir divas nozīmes. Viena nozīme bija, es atceros, "skaistais altāris". Un otra bija, man liekas, "vēlme iet pie lūgšanas". Jā, kaut kā tā!

Jā, es arī esmu pētījusi un lasījusi, ka Tavs vārds nozīmē "lūgšanu pilns" jeb *prayerful* (angļu val.). Tā kā tiešām ar lūgšanu saistīts. Tas ir ļoti skaists vārds, un tā skaidrojums ir ļoti skaists!

Paldies!

Bet vai vari iedomāties? Tas nebūs Tavs vārds vienmēr...

Ja?

Jā! Vai izlasīsi mums, lūdzu, Jāņa atklāsmes grāmatas 2. nodaļas 17. pantu?

Jā! "Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm! Tam, kas uzvar, Es došu no apslēptās mannas, Es viņam došu baltu akmeni, un uz akmens būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū."

Dievs ir ļoti dāsns! Ko Viņš vēlas dot? Un kam tieši?

Viņš vēlas mums dot mūžīgu dzīvību un jaunu vārdu. Viņš vēlas to dot tiem, kas uzvar grēku, jo grēka atalgojums ir nāve.

Jā, pareizi! Mūsu praviete Elena Vaita paskaidro, ka vārds, ko Dievs dos uzvarētājiem, nebūs atrodams kalendārā, kā mēs to esam pieraduši redzēt, bet gan katra cilvēka raksturā. Kādos vārdos, Tavuprāt, Dievs sauks Savus bērnus? Nosauc piemērus!

Nu, man šķiet, ka Dievs varētu saukt Savus bērnus par uzticīgiem, pacietīgiem, patiesiem, laipniem, gudriem un lēnprātīgiem arī varbūt.

Noteikti! Manuprāt, visas tās īpašības, ko Tu nosauci, piemīt arī mūsu varenajam Dievam. Tas būs brīnišķīgi, ka mēs būsim līdzīgi Viņam! Kādu vārdu Tu vēlētos, lai Dievs Tev dod Savā Valstībā?

Nu, es nezinu. Man šķiet, man ļoti patīk mans vārds, kas man jau tagad ir. Bet es ceru, ka man iedos kādu skaistu vārdu. Es labprāt gribētu, lai mani sauc par uzticīgu.

Vai Tu vēlies būt uzvarētāja un iegūt sev jaunu vārdu?

Jā, es vēlos būt uzvarētāja!

Slava Dievam! Es arī vēlos būt starp tiem uzvarētājiem. Arabella, ko Tu novēli citiem bērniem?

Es novēlu, lai citi bērni mēģinātu šīs īpašības sevī uzturēt. Un, ja ir kaut kāda situācija, kuru ir ļoti grūti atrisināt, lai pirmais Avots, pie kura ietu bērni, ir pie Dieva. Un lai lūgtu lūgšanā Viņu pēc palīdzības!

Cik brīnišķīgs novēlējums! Paldies, ka piekriti šai intervijai! Novēlu, lai Tev izdotos sasniegt mērķi un iegūt vārdu "uzticīgā". Atā!

Paldies! Atā!

Rudens lapās ir pazudis kāds svarīgs ziņojums, ko Dievs caur pravieti Jesaju sūta arī Tev! Izsvītro visus L burtus un izlasi šo īpašo vēstījumu!

LESLLTELLVILLSALULCU
LLTALLVLĀLLLVLĀLRDĀ
LLTLULLELLSLLLLILLL
LLMLALNLS.

JES. 43:1

GUSTS

Sveiks, Gust! Man ir prieks ar Tevi tikties! Lūdzu, iepazīstini ar sevi citus un saki, cik Tev ir gadu!

Desmit.

Oho, Tev šogad bija apaļa jubileja! Un kur Tu dzīvo?

Es dzīvoju Saldū.

Kurai draudzei Tu piederi?

SDA Saldus draudzei.

Cik jauki, ka tajā pilsētā, kurā Tu dzīvo, ir arī sava draudze! Dažkārt tādu nav. Cik Tavā draudzē ir bērnu?

Divpadsmit.

Kupls pulks, lieliski! Vai jūs esat aktīvi un draudzīgi savā starpā?

Jā!

Slava Dievam! Kura ir visinteresantākā grāmata, ko kopā esat lasījuši?

Protams, ka Bībele!

Kas šo grāmatu padara tik ļoti interesantu?

Ka tur ir īsti stāsti un ka no tiem varoņiem arī var ikdienā kaut ko mācīties.

Man arī patīk, ka Bībelē ir ļoti daudz stāstu. Tie ir tik interesanti! Par kuru Bībeles stāstu Tu vēlies pastāstīt lasītājiem?

Par Dāvidu, jo no viņa mēs varam mācīties, ka viņš to cīņu uzvarēja ar Dieva palīdzību, nevis teica: "Es to izdarīju." Viņš gāja ar Dieva bruņām. Tāpēc Dāvids uzvarēja milzi. Bet viņam bija vairākas cīņas. Viņš visu laiku gāja ar Dievu.

Tieši tā! Vai Tu atceries, kāds bija rezultāts? Par ko Dāvids beigās kļuva?

Par ķēniņu. Jo pirms kaujas ar Goliātu jau vajadzēja ķēniņu. No Samuēla arī jau var mācīties – viņš varēja izvēlēties pats, bet viņš gāja ar Dievu, un Dievs viņam palīdzēja atrast ķēniņu.

Jā, un Samuēlam sākumā Dievs uzrādīja tieši Saulu. Tāpēc Sauls tika kronēts kā pirmais ķēniņš. Bet, tā kā Sauls neturējās pie Dieva, tad par ķēniņu Dievs izraudzīja tieši kuru?

Dāvidu.

Kā Dāvids rīkojās – vai viņš Saulu tāpēc nogalināja vai nogrūda no ķēniņa troņa? Kā Dāvids šo cīņu izcīnīja? Kā viņš kļuva par ķēniņu?

Viena kauja notika, un tur bija arī Dāvids. Saulam iedūra ar zobenu, bet tas nebija Dāvids.

Es Tev piekrītu – visas cīņas Dāvids uzvarēja tāpēc, ka viņš bija ar Dievu. Viņš nevis pats ņēma un kļuva par ķēniņu, bet pacietīgi gaidīja, kad Dievs pašķirs to brīdi, lai viņš varētu kļūt par ķēniņu. Saulu nogalināja nevis pats Dāvids, bet kāds cits. Dāvids varēja kļūt par ķēniņu. Kā Tu vēl Dāvidu raksturotu? Kāds viņš ir?

Mēs no viņa varam mācīties, ka 55. psalmā, kur viņam ir grēku nožēla, viņš ļoti labi nožēloja.

Ja viņš kļūdījās, viņš atzina savu vainu un nožēloja grēkus. Viņš bija dievbijīgs, vai ne?

Jā! Un vēl viņš bēdājās. Viņam bija dēls Absaloms, Dāvids par viņu bēdājās. Dāvids gribēja, lai viņš arī tiek debesīs. Viņš bija labsirdīgs.

Arī! Gan drosmīgs, gan labsirdīgs, gan pacietīgs, un, pats svarīgākais, viņš vienmēr paļāvās uz Dievu un nožēloja grēkus. Brīnišķīgi! Ko Tu esi iemācījies no Bībeles galvenā varoņa Dieva?

Es esmu iemācījies to, ka Viņš vienmēr daudziem palīdzēja. Jo ir tāds pants, kur Viņš teica: "Mācieties no Manis, jo Es esmu no sirds pazemīgs." Dievs bija pazemīgs, Viņš draudzējās ar nabagiem. Viņš pats nebija kā ķēniņš. Jēzus nebija smukās drēbēs, Viņš bija parastās drēbēs. Bet Viņš nebija netīrs, bet bija skaists arī. Vēl Viņš nomira par mums, lai piedotu mūsu grēkus. Un tas ir vispār... Tā draugs ļoti reti izdara. Tas nozīmē, ka Dievs ir mūsu labākais Draugs. Un vēl, ka Jēzus palīdzēja Jāzepam. Viņa brāļi teica un citi draugi: "Nāc spēlēties!", bet Jēzus vienmēr teica: "Man viss jāpabeidz!", vai arī Viņam bija jāpalīdz visiem. Un nevar iet spēlēties.

Jā! Jēzus jau agrā bērnībā bija atbildīgs pret darbiem, ko bija uzsācis. To arī jūs, bērni, varat mācīties, un Dievs būs palīgs arī jums! Gust, ko Tu novēli citiem bērniem?

Lai viņi augtu kā Jēzus un arī kā daudzi varoņi. Un lai ietu un lasītu Bībeli, jo, kā es teicu sākumā, tur var mācīties visu ko katrai nedēļai. Piemēram, ka pretinieks ir kā lauva rūkdams. Lai viņi lasītu Bībeli un lai arī viņiem patiktu Bībele!

Brīnišķīgs novēlējums! Es Tev savukārt saku paldies par šo interviju un novēlu būt kā Dāvidam – vienmēr paļauties uz Dievu, turēties pie Dieva rokas un atspoguļot savā dzīvē Jēzu, kurš, kā Tu teici, bija pazemīgs un izpalīdzīgs Saviem vecākiem, un kā labākais Draugs. Lai Tu būtu draugs citiem bērniem un viņi arī gribētu nākt pie Tava labākā Drauga Jēzus! Atā!

Atā!

Dāvids strautiņā atrada piecus gludus oļus. Vai Tu vari piecus oļus atrast zīmējumā?

Izdevniecības "Patmos" jaunums!

